

Giới thiệu Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có

Một vị thiên kim quyền quý nhưng lại rời khỏi nhà, tự mình sinh hoạt và tìm con đường trả lại trong sạch cho bản thân.

Một vị thiếu đế đẹp trai nổi tiếng, tính tình lạnh lùng bá đạo, lại còn tàn nhẫn. Thế nhưng anh lại là đối tượng của biết bao cô gái.

Vô số phái nữ muốn có được cơ hội "tình cò" gặp gỡ, thế nhưng chỉ có cô là thật sự vô tình đụng phải anh, mà còn là đi đâu cũng có thể chạm mặt!

Làm việc thì bị cấp trên soi mói, đời tư thì bị người ta chỉ trích. Rốt cuộc Bạch Tường cũng bùng nổ: "Vì sao anh cứ nhắm vào tôi mãi thế?!"

Người đàn ông nào đó nghiêm túc trả lời: "Bởi vì... đáng về em rất đáng ghét."

"Mẹ kiếp! Đáng về anh mới đáng ghét, cả nhà anh đều đáng ghét, ngay cả sổ hộ khẩu nhà anh cũng đáng ghét!"

Người đàn ông nào đó chậm rãi rút quyển sổ màu đỏ ra: "Ừm, hiện tại em cũng đang ở trong hộ khẩu nhà anh."

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chọc lăm Đế thiếu lãnh khốc (1)

Màn đêm buông xuống.

Trong câu lạc bộ “Ngũ quang thập sắc”, thiết kế xa hoa với hiệu quả cách âm rất tốt, bên ngoài hành lang tĩnh mịch, lặng ngắt như tờ.

Tuy là tháng sáu, nhưng tiết trời lại rất lạnh.

Bạch Tường mặc đồng phục của nhân viên phục vụ, đôi chân đi qua đi lại để giám sát tên mới.

Ở cửa thang máy ước chừng hai giờ, tiếp đón khách hàng hết lượt này đến lượt khác, nụ cười của cô đã cứng đờ, chẳng qua..... người ở phòng 999, vẫn chưa tới.

Bạch Tường thở dài, đã gần 12 giờ đêm, chẳng lẽ bọn họ không đến?

Nhưng bọn họ không đến, sao cô hoàn thành được nhiệm vụ?

Chuyện này liên quan đến việc cô có thể tiến vào “văn phòng luật sư Tam Nguyên” mà cô vẫn mơ ước hay không!

Văn phòng luật sư Tam Nguyên, người sáng lập chính là luật sư, thám tử nổi tiếng quốc tế, bởi vì liên quan đến thám tử tư nhân, thù lao lại rất cao, nên để vươn lên đỉnh cao trong giới luật sư, cô phải phí bao công sức mới có được một cơ hội phỏng vấn.

Đề mục phỏng vấn của mỗi người không giống nhau, của cô xem như đơn giản: Chụp một bức ảnh, chứng minh khách hàng phòng 999 ngoại -- tình, giúp người vợ trước của anh ta có thể chiếm ưu thế trong vụ ly hôn.

Loại chuyện này đối với văn phòng thám tử mà nói là chuyện rất bình thường, dù sao đàn ông có tiền, hư hỏng cũng là chuyện thường tình.

“Tĩnh!”

Vào lúc cô đang miên man suy nghĩ, đột nhiên cửa thang máy mở ra.

Bạch Tường ưỡn ngực thẳng lưng, đầu hơi cúi thấp, theo bản năng nở nụ cười chuẩn hóa chức nghiệp, xinh đẹp điềm đạm: “Chào mừng.....”

Hơi thở lạnh lẽo khiến cho hai chữ “quý khách” bị nghẹn trong cuống họng, không thốt ra được.

Một nam một nữ đi ra từ thang máy.

Nữ dáng người nhỏ xinh, cả người gần như tụt vào trong lòng người đàn ông, nhìn không thấy tướng mạo.

Lại nhìn người đàn ông đứng bên cạnh cô ấy, trong nháy mắt Bạch Tường cảm thấy trước mắt như vụt sáng.

Người đàn ông mặc một bộ tây trang màu đen, thân hình cao lớn mang theo khí chất cao ngạo bẩm sinh, hai chân thon dài có lực của anh bước tới, khí thế uy áp bằng bạc vô hình trung tạo thành một loại cảm giác áp bách khiến lòng người sợ hãi!

Anh tựa như vương giả, cả người toát ra khí chất cao quý không thể giải thích.

Tìm Bạch Tường như ngừng đập, ánh mắt nhìn theo đôi chân dài kia lên trên.

Đó là một gương mặt lạnh lẽo, còn chưa kịp nhìn kỹ ngũ quan, ánh mắt anh đảo qua, vắng lặng như băng, sắc bén tựa báo!

Vừa bị anh nhìn như vậy, Bạch Tường lập tức cảm thấy hơi lạnh bốc lên bốn phía.

Cô lui về phía sau một bước theo bản năng, không dám nhìn thẳng vào cặp mắt kia, cúi đầu, chờ đến lúc cô lấy lại tinh thần, hai người trước mặt đã tiến vào phòng.

Rầm!

Cửa phòng bị đóng lại.

Hơi thở còn lạnh hơn tiết trời ngoài kia liền bị ngăn lại, lúc này Bạch Tường mới tìm được nhịp đập trái tim.

Hay cho một người đàn ông khí phách!

Người có thể tới “Ngũ quang thập sắc” không phú cũng quý, khí thế bất phàm, người đàn ông vừa rồi, tuyệt đối là nhân tài kiệt xuất trong những người này!

Bạch Tường vừa cảm thán, vừa tính toán tiếp tục chờ đợi, bỗng nhiên cô quay đầu, nhìn lên số phòng vừa mới đóng cửa, rõ ràng là.....999!

.....

Mẹ kiếp!!

Không nghĩ tới anh lại là người đàn ông cặn bã kia!

Bạch Tường cúi đầu trầm tư, người đàn ông kia cho người ta một loại cảm giác không thể tiếp cận, vô cùng nguy hiểm, lựa chọn sáng suốt nhất hiện tại là rời đi, nhưng mà có trời mới biết khi nào văn phòng thám tử Tam Nguyên sẽ nhận người!

Nghĩ đến đây, Bạch Tường cắn chặt răng.

Cô nhón mũi chân, lặng yên không tiếng động đi lên phía trước, như mèo trong đêm, cuối cùng dừng ở trước cửa phòng 999.

Cô nhìn chung quanh, xác định không có ai đi qua mới cúi đầu kiểm tra đồ đạc trên người.

Xác định camera giấu kín đã mở ra, Bạch Tường vừa kích động vừa khần trương, đôi mắt phát sáng, nhìn thẳng vào cửa phòng.

Thành bại ngay trong lúc này.

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chọc lăm Đế thiếu lãnh khốc (2)

Hai mươi phút trôi qua.

Giờ phút này hai người bên trong có lẽ đã tiến vào thời khắc máu chót nhĩ?

Bạch Tường nheo mắt, lấy một tấm thẻ phòng ra, quét qua ô cảm ứng.

Tích!

Cạch!

Cửa phòng mở ra.

Một bức màn che ngăn cách tầm nhìn bên trong.

Thật đúng là “tri kỷ!”

Bạch Tường chậm chọc nghĩ, cất giọng chào hỏi tiêu chuẩn: “Chào anh, xin hỏi có cần phục vụ gì không?”

Giọng nói dịu dàng điềm đạm vừa mới vang lên, liền nghe được một giọng nữ thất thanh kêu lên bên trong: “Á.....!”

Ha!

Quả nhiên là tới thời khắc mấu chốt! Nếu không cô gái kia cũng không kêu lên kinh hãi như vậy!

Bạch Tường muốn vòng qua màn che đi lên phía trước, bàn tay lưu loát chuyển hướng camera vào bên trong, giả vờ như không hiểu gì, tiếp tục dò hỏi: “Thưa anh? Thưa cô? Hai người.....”

Đúng lúc này ——

Choang!

Một chai rượu vỡ nát dưới chân, mảnh vỡ sắc nhọn cắt qua quần jean của cô, khiến cô lập tức lui về phía sau một bước.

“Đi ra ngoài!”

Hơi thở âm trầm lạnh lẽo, giọng điệu trầm thấp ra lệnh, dường như có thể khiến cho người ta bị đóng băng!

Bạch Tường vốn định tiến lên phía trước, nhưng lại không có tiền đề mà dừng lại.

Chỉ có điều ——

Đi ra ngoài?

Còn chưa có chụp được, sao cô có thể đi ra ngoài!

Hay là không ra?

Nhưng người đàn ông bên trong, hình như rất nguy hiểm!

Đang lúc cô rối rắm do dự cân nhắc đưa ra quyết định, phía sau màn che lại truyền đến tiếng khóc nức nở của cô gái.

“Híc híc.....”

Tiếng khóc tựa như mèo con nghẹn ngào thút thít, chỉ cần nghe qua một lần liền biết cô gái đang khóc kia sẽ có giọng nói dễ nghe đáng yêu thế nào.

Chắc chắn!

Mới nghe giọng thôi đã thấy cô gái bên trong hẳn là cực phẩm, lúc này, ngay cả cô còn có một loại xúc động không nỡ quay lên chứ nói chi đến đàn ông?

“Ưu Toàn, đừng sợ.”

Tiếng an ủi gượng gạo, không giống với giọng điệu lạnh băng vừa rồi.

Trước mắt Bạch Tường sáng ngời, người đàn ông đang bị dời sự chú ý, chính là lúc này!

Cô không chút do dự tiến lên phía trước hai bước, cuối cùng cũng thấy được bên kia màn che, làm bộ ngây thơ mở miệng: “Thưa cô, xin hỏi cô.....?”

Lời nói đột nhiên im bặt, tình huống trước mặt khiến cô kinh ngạc mở to hai mắt.

Không có hỗn loạn như trong tưởng tượng, lọt vào trong tầm mắt của cô là căn phòng sạch sẽ ngăn nắp.

Người đàn ông ngũ quan lập thể kiêu ngạo khí phách, anh tự cao tự đại ngồi ở trên sofa, tựa như vị vua thống trị thế giới.

Ánh đèn mờ nhạt trong phòng chiếu lên gương mặt anh, khiến anh như một bức tượng điêu khắc, đường cong kiên nghị như đao tước, cái mũi thẳng tắp, đôi môi đẹp mím chặt, anh mặc áo sơ mi màu đen làm tôn dáng người cao lớn, toàn thân bị bao phủ bởi khí thế bức người.

Cô gái ngồi bên cạnh anh, vùi đầu vào ngực anh, không dám ngẩng lên.

Người đàn ông đang cúi đầu an ủi cô gái, lúc Bạch Tường tiến vào, anh liền ngẩng đầu.

Đôi mắt hẹp dài của anh nhìn thẳng Bạch Tường, ánh mắt kia như duệ kiếm!

Nháy mắt, căn phòng rơi vào tĩnh lặng, hơi thở khát máu tỏa ra từ trên người người đàn ông.

Người đàn ông này, tuyệt đối không thể trêu chọc!

Trong nháy mắt Bạch Tường kinh hãi, trái tim run rẩy!!

Nhìn vào đôi mắt lạnh băng không có độ ấm, Bạch Tường bỗng cảm thấy không thở nổi.

“Ai cho cô tiến vào?” Mọi mòng của người đàn ông khe mở, cặp mắt lạnh đen nhánh không hề gọn sóng, tuy đang hỏi nhưng giọng điệu không hề thay đổi, khiến người ta lạnh thấu xương.

Trái tim Bạch Tường đập thình thịch liên hồi, mồ hôi lạnh trên người tuôn ra như suối.

Má ơi, khí thế người đàn ông này quá mạnh!

Bị anh nhìn như vậy, Bạch Tường liền cảm thấy mưa gió sắp tới!

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chọc làm Đế thiếu lãnh khốc (3)

Cô lập tức cúi đầu, cầm lấy ipad trong tay, lắp liếm giải thích, “Ồ? Không phải ngài gọi phục vụ phòng sao? Là phòng 997.....”

Cô mờ mịt lui dần về phía cửa phòng, ngẩng đầu lên nhìn sau đó giả vờ hốt hoảng: “Ôi, thật xin lỗi! Là tôi nhìn nhầm số phòng! Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Tôi sẽ rời đi ngay, hai người cứ tiếp tục, tiếp tục.....”

Cô nói xong, khom lưng với hai người trong phòng, dáng vẻ như sợ khách hàng trách lỗi, bước chân lui về sau, vội vàng đi ra.

Nhưng không ngờ ——

“Từ từ.”

Giọng nói vừa cứng nhắc vừa lạnh lùng vang lên, bỗng dừng trong lòng Bạch Tường trầm xuống.

Cô bị phát hiện?

Bạch Tường muốn trực tiếp rời đi, nhưng tay chân như không phải của mình, cô chỉ có thể nom nớp lo sợ quay đầu, “Thưa anh, xin, xin hỏi còn có chuyện gì không?”

Người đàn ông vỗ vỗ lưng cô gái trong ngực, trấn an cô ấy xong mới đứng dậy.

Hai chân bắt chéo rơi xuống đất, anh vừa đứng lên, hơi thở bức người bao phủ lấy Bạch Tường, khiến cơ thể cô cứng ngắc. Cô chỉ cảm thấy không khí chung quanh như bị đóng băng.

Người đàn ông bước từng bước về phía Bạch Tường, hơi thở đầy uy hiếp cũng tăng lên từng chút một.

Thịch thịch thịch.....

Bạch Tường mở to hai mắt, cô chỉ có thể nghe được tiếng tim đập của mình.

Cuối cùng anh cũng đứng ở trước mặt cô.

Vóc dáng anh rất cao, ước chừng cao hơn Bạch Tường một cái đầu.

Anh đứng ở trước mặt Bạch Tường, Bạch Tường liền cảm thấy trước mắt như thêm một ngọn núi lớn.

Gương mặt điển trai lạnh lùng của anh vẫn không thay đổi, chỉ có ý lạnh trong mắt càng thêm rõ ràng, dưới ánh nhìn như vậy, Bạch Tường cảm thấy có muốn diễn kịch cũng khó.

Bỗng anh vươn tay.

Bạch Tường lui về phía sau một bước theo bản năng, sau đó cô cảnh giác ngẩng đầu, mới thấy trên tay anh có thêm một tấm thẻ công tác của cô.

“Cô tên Kiều Mộc?”

Trong âm thanh trầm thấp lạnh lẽo xen lẫn một loại cảm giác như đã hiểu rõ.

Bạch Tường nín thở, chẳng lẽ..... cô bị phát hiện?

Cô cắn chặt răng, ưỡn ngực, giọng nói ngọt ngào đầm ấm, nhưng lời nói lại nửa thật nửa giả: “Không phải, đây là của bạn tôi, hôm nay cô ấy không thoải mái, tôi giúp cô ấy thay ca. Thưa anh, tôi không phải phục vụ chuyên dụng ở đây, cho nên không quen nhiều thứ, thật xin lỗi vì đã quấy rầy hai người, xin anh hãy lượng thứ.”

Giọng nói đủ uyển chuyển chưa?

Bạch Tường cũng bị âm thanh mềm mại của mình làm cho buồn nôn, nổi da gà, cô cũng không tin người đàn ông này còn có lý do không cho cô đi!

Nhưng người đàn ông trước mặt vẫn lạnh lùng nhìn cô không chớp mắt.

Bà nó!

Người đàn ông này thật đúng là tích chữ như vàng.

Nhưng —— rốt cuộc thì anh có tin những gì cô nói không?

Bạch Tường bồn chồn trong lòng.

Chịu đựng hơi thở khiếp người kia, cô nhìn không được nhấc nhò đôi phương, “Thưa anh, khách hàng ở phòng 997 còn đang chờ.....”

Lúc này người đàn ông mới lạnh lùng “ừ” một tiếng, trả thẻ công tác cho cô, vào lúc Bạch Tường cho rằng đôi phương sẽ thả mình đi, lại nghe được anh phân phó, “Dọn mảnh vỡ trên mặt đất cho sạch sẽ.”

Bạch Tường thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói một tiếng “Vâng”.

Chỉ là cô không nghĩ tới khi cô nghiêng người một cái, ánh đèn hành lang sáng ngời chiếu vào mặt cô, trong nháy mắt đó, gương mặt cô nỗ lực che lấp, hiện ra rõ mồn một trước mặt Duật Cảnh Viêm.

Người đàn ông vốn xoay người bỗng dừng bước.

.....

Bạch Tường cúi đầu tìm chổi dọn những mảnh thủy tinh trên đất, đôi mắt nhìn khắp nơi, sau đó đột nhiên liền phát hiện ra trên bàn trà đặt một món đồ đen nhánh.

Cô ngước mắt lên nhìn, Bạch Tường kinh hãi, đó là một khẩu súng!

Trời!

Rốt cuộc thì cô đã chọc phải nhân vật nào?

Tuy rằng không phải lần đầu tiên nhìn thấy thứ này, nhưng Bạch Tường cô chính là một người bình thường, ai biết người đàn ông này lại có súng?!

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chọc lăm Đê thiếu lãnh khốc (4)

Rốt cuộc anh là ai?

Xã hội đen?

Vốn tưởng rằng nếu cô bị người ta phát hiện đang quay lén, nhiều nhất là bị đánh một trận, nhưng giờ này phút này.....

Thân thể Bạch Tường cứng nhắc, cô đứng thẳng người, sau đó thấy người đàn ông đi về phía cô.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, liền thấy người đàn ông vươn tay về phía cô!

Làm sao bây giờ?

Lúc này đương nhiên chạy trốn là quan trọng nhất!

Cô cảnh giác lui về phía sau, đôi mắt híp lại, cầm lấy cây chổi quơ qua người đàn ông.

Vốn tưởng rằng thân thể mình đã đủ linh hoạt, tuy cây chổi này không đến mức đánh người đàn ông bị thương, nhưng không nghĩ tới giây tiếp theo cánh tay cô đã bị người ta giữ chặt.

Cô chưa kịp nhìn thấy động tác của người đàn ông như thế nào, ngón tay thon dài xinh đẹp hơn con gái kia đã nắm lấy cánh tay cô, bàn tay kia tựa như vuốt sắt, khiến cô không thể cử động.

Bạch Tường kinh hãi trong lòng, đôi mắt đảo nhanh, trên mặt lại bày ra vẻ tức giận, coi như không thấy khẩu súng kia, “Thưa anh, anh muốn làm gì?”

Sau đó, cảm cô bị người ta nắm chặt, Bạch Tường bị ép ngẩng đầu.

Mà cô vừa ngẩng đầu, liền sa vào ánh mắt nguy hiểm của người đàn ông.

.....

Đôi mắt Duật Cảnh Viêm lạnh lẽo như dao đâm thẳng vào trái tim Bạch Tường, trên người anh tản ra hơi lạnh, gần như có thể đóng băng mọi thứ. Anh tỉnh táo đánh giá ngũ quan của Bạch Tường.

Cô gái trước mặt, dưới hàng mày lá liễu tinh tế, là đôi mắt mờ mịt hơi nước, cô mang theo hơi thở mê người, cái mũi xinh xắn, đôi môi đỏ thắm, tô điểm thêm cho gương mặt trái xoan trắng nõn không chút tì vết, vô cùng xinh đẹp!

Nhưng sau khi Duật Cảnh Viêm nhìn thấy rõ ngũ quan của cô, mắt phượng hẹp dài trong nháy mắt biến thành đỏ đậm thô bạo!

.....

Hít.....!

Bạch Tường cảm thấy cảm cô sắp bị người đàn ông này bóp gãy, cô nhìn thấy anh bắn tới ánh mắt chết chóc đầy khát máu.

Xong rồi!!

Sớm biết tình huống bên trong là vậy, có đánh chết cô cũng không vào!

Trước không nói chuyện Tam Nguyên, chỉ cần cô phát hiện ra anh có súng, anh đã có thể giết cô diệt khẩu!

Làm sao bây giờ?!

Lúc này Bạch Tường thật sự luống cuống!

Đôi mắt đảo liên hồi, đầu óc xoay chuyển với vận tốc ánh sáng.

Đánh không lại đối phương, vậy chỉ có thể..... Chịu thua, cô không muốn chôn vùi mạng nhỏ ở chỗ này.

Bạch Tường nỗ lực làm cho bản thân nở nụ cười, nhưng thật tình cười còn khó coi hơn khóc, vắt óc suy nghĩ lời hay, mở miệng: “Đừng giết tôi, tôi sẽ.....”

Chữ “nói” còn chưa nói ra miệng, người đàn ông đã động.

Một tay anh giữ cằm Bạch Tường, một tay sờ soạng trên tường, “Cạch!”

Đèn trong phòng lập tức sáng lên, sau đó đôi mắt người đàn ông liền nhìn thẳng vào mặt Bạch Tường.

Hử.....?

Bạch Tường ngây ngốc.

Anh muốn làm gì?

Nhìn sắc mặt đối phương đột nhiên trở nên phức tạp, Bạch Tường lập tức hiểu sai.

Chẳng lẽ..... Đôi phương coi trọng cô?

Được rồi, bàn về vẻ đẹp thì cô có chút tự luyện. Bạch Tường cô đúng là có vẻ ngoài nghiêng thành đổ nước, cho nên lúc tới nơi này cô còn cố ý "dặm" thêm chút phấn, thả tóc mái che khuất nửa gương mặt chính là vì không muốn để cho người khác chú ý.

Trong sạch và mạng nhỏ..... Cái nào quan trọng hơn?

Trong lúc Bạch Tường rối rắm không biết có nên nói thẳng với đối phương hay không, lại thấy cánh tay người đàn ông vung lên, 'bịch' một tiếng!

Thế mà Bạch Tường cô lại bị anh đẩy một cái, ngã nhào trên đất!

Hít!

Bạch Tường nhìn cánh tay, phát hiện một mảnh thủy tinh đâm sâu vào trong đó, dòng máu đỏ như thật vắt và mới tìm được cửa đột phá, tuôn trào như nước lũ, cũng chỉ trong nháy mắt, cánh tay cô đã bị nhuộm một màu đỏ tươi.

Đau!

Bạch Tường hung hăng ngẩng đầu, cô thấy trong mắt người đàn ông kia là vẻ ghét bỏ.

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hằng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chọc lăm Đế thiếu lãnh khốc (5)

Ghét bỏ?

Không sai, chính là ghét bỏ!

Mẹ nó!

Cho dù người đàn ông này có "tiểu tam" xinh đẹp kiều diễm hơn cô, nhưng sao có thể làm ra cái vẻ muốn nôn vào mặt cô thế kia?

Đau đớn cùng với lòng tự ái của con gái nổi lên khiến lá gan Bạch Tường cũng lớn theo.

Cô nổi giận.

Đôi mắt cô đảo quanh, Bạch Tường đánh giá hoàn cảnh bốn phía.

Người đàn ông này vô cùng nguy hiểm, từ khi gặp nhau đến giờ chỉ những lúc anh đối mặt với cô gái kia mới bày ra vẻ mặt khác thường, thì ra nhược điểm của người đàn ông này là..... Tiểu -- tam kia!

Bạch Tường nheo mắt, một tay ôm lấy cánh tay bị thương, nhịn đau nhìn về phía tiểu -- tam trên sô pha.

Nhìn vào dáng vẻ bị dọa khóc khi mới vào cửa của cô gái này, lại nghe giọng nói cộng thêm dáng vẻ bề ngoài của cô ấy, Bạch Tường vô cùng xác định, cô gái này chỉ là người thường, chưa từng rèn luyện thân thể.

Đánh không lại người đàn ông này, vậy cô chỉ có thể bắt cóc cô gái anh yêu nhất!

Nhưng Bạch Tường vừa nhìn qua, đôi mắt cô thiếu chút nữa rơi xuống!

Chỉ thấy cô ấy yên tĩnh ngồi một chỗ, cúi đầu nghiêm túc chơi ipad trong tay, mái tóc suôn dài đen nhánh che khuất gương mặt, không còn khóc thút thít suy yếu như vừa vào cửa, rõ ràng động tĩnh trong phòng rất lớn, cô ấy vẫn không nhúc nhích, dường như không cùng một thế giới với bọn họ.....

Máu trên cánh tay Bạch Tường nhỏ giọt trên mặt đất, chậm rãi chảy xuôi đến dưới bàn chân cô gái, cô ấy vẫn không ngẩng đầu.

Bạch Tường nhủ thầm, không nghĩ tới cô gái này nhìn qua thì rất mong manh, thế nhưng lại tàn nhẫn đến thế.

Một khi đã như vậy.....

Trong lòng đưa ra quyết định, cô quay đầu nhìn về phía người đàn ông đang đứng, nom nớp lo sợ mở miệng: “Thưa anh, anh.....”

Nói đến đây, vẻ mặt suy yếu của cô đột nhiên nghiêm lại, cánh tay bị thương chợt dùng sức chống ở trên mặt đất, thân thể nhanh chóng nhào về phía bàn trà, tay không bị thương vội chạm vào cây súng lục kia!

Vũ khí nguy hiểm nắm trong tay mới là an toàn nhất!

Người đàn ông này rất coi trọng tiểu tam kia, vậy lúc súng đặt trên đầu tiểu tam, xem anh còn kiêu ngạo thế nào!

Chỉ cần nghĩ đến lát nữa có thể khiến cho người đàn ông kiêu ngạo này cúi đầu, Bạch Tường liền cảm thấy vô cùng có thành tựu.

Bang!

Bàn tay chụp mạnh vào bàn trà.

Khóe miệng Bạch Tường cong lên, gần như cười ra tiếng.

Chỉ là ——

Ngón tay cô giật giật, lại truyền đến cảm giác bóng loáng của mặt bàn.

Súng đâu?

Đôi mắt cô đảo qua, bàn trà trước mặt trống tuếch.

Chẳng lẽ vừa rồi cô nhìn lầm?

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, rót cuộc cười không nổi.

Súng lục vốn ở trên bàn trà, giờ phút này đang nằm trong tay người đàn ông, anh hơi khom người, khuôn mặt nghiêm nghị không chút biểu tình, đôi tay thon dài đẹp đẽ, khớp xương rõ ràng trắng nõn, còn súng lục kia thì ánh lên một màu đen quen thuộc của kim loại, hai màu đen trắng tương phản rõ ràng khiến cho người ta cảm thấy người đàn ông này rất mạnh, cũng đặc biệt mê người.

Ách.....

Mê người?

Bạch Tường lắc lắc đầu, đánh bay từ lối thời này ra khỏi đầu.

Lúc cô phản ứng kịp, lại cả kinh.

Vừa rồi cô cách súng lục kia chỉ có hơn hai mét, người đàn ông đó ở cửa cách súng lục chừng năm mét, tốc độ cô đã rất nhanh, còn mở miệng quấy nhiễu người đàn ông, vậy anh cầm khẩu súng kia trước cô như thế nào?!

Người đàn ông này..... Tốc độ quá nhanh!

Trong lúc cô cảm thán, trên huyết Thái Dương đã truyền đến xúc cảm lạnh băng.

Lưng Bạch Tường lập tức cứng đờ.

Đôi mắt với sống chết, rốt cuộc cô cũng cảm giác được sợ hãi, “Anh, thưa anh, đừng nổ súng, tôi, tôi không có ý khác, tôi.....”

.....

Chương 6: Đế thiếu bá đạo lạnh lùng (1)

Giờ phút này cô hận không thể cho mình nẩy bạt tai, đã sớm cảm giác được người đàn ông này không dễ chọc, sao còn cố tình đâm đầu vào họng súng!

Cô nắm chặt tay, bình tĩnh nói điều kiện với người đàn ông, “Thưa anh, giết người là phải đền mạng, tôi chưa thấy gì cả, tôi cũng bảo đảm ra khỏi cửa này, tôi sẽ không nói gì hết!”

Trong phòng an tĩnh như cũ.

Người đàn ông từ trên cao nhìn xuống nhìn cô, như đang quan sát chúng sinh, mà Bạch Tường cô, chính là một con kiến trong muôn vàn chúng sinh.

Loại cảm giác này..... Quá khó chịu!

Ngực Bạch Tường bị nghẹn một cục tức.

Nhưng ai bảo lúc này cô ở thế hạ phong?

Thật lâu sau, người đàn ông mới mở miệng.

“Ai sai cô tới?”

Giọng nói trầm thấp lạnh lẽo, không chút cảm xúc.

“Tôi.....” Bạch Tường ngắc đầu, há miệng muốn trả lời.

Mấy chữ “nói thật.”, cắt ngang lời nói dối của cô.

Bạch Tường cắn cắn môi.

Giữ bí mật cho người ủy thác, là quy tắc mà mỗi thám tử tư nhân đều phải tuân thủ, cô tuyệt đối không thể tiết lộ tin tức của người ủy thác, nếu không đừng nói tiền vào văn phòng thám tử Tam Nguyên, ở trong giới này, Bạch Tường cô cũng đừng hòng lẫn lộn.

“Nói.”

Ý lạnh trong lời nói càng thêm rõ ràng.

Thái độ này —— Bá! Đạo! Lạnh! Lùng!

Fu*k you!

Cho rằng thái độ bá đạo một chút, khí thế lạnh lùng một chút, là có thể dọa được cô?

Từ trước đến nay Bạch Tường ăn mềm không ăn cứng, miệng nhỏ mím lại, há miệng nói: “Thưa anh, tôi không biết anh đang nói gì.”

Người đàn ông híp mắt, hơi lạnh giống như thấm thấu vào xương tủy, khiến cô cảm thấy độ ẩm quanh thân tụt xuống vèo vèo!

“Lấy ra.” Anh không nói nhiều nhưng mang theo khí thế ra lệnh khiến người ta không thể kháng cự.

Bị anh phát hiện rồi sao?

Bạch Tường cắn môi, quyết định không thể thừa nhận, bèn trừng mắt to giả vờ ngây thơ: “Lấy cái gì?”

Người đàn ông giống như không kiên nhẫn, vươn tay giật camera trước ngực Bạch Tường.

Bạch Tường muốn trốn nhưng bị người đàn ông giữ chặt, cô trốn không được.

Cô cắn răng, trong lòng yên lặng tính toán thời gian.

Ba, hai, một.....

Lộc cộc!

Ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Rốt cuộc họ cũng tới!

Đôi mắt cô sáng lên, lập tức hô to: “Cứu mạng, có người muốn sàm sỡ tôi!”

Duật Cảnh Viêm nhìn vào đôi mắt linh động của cô, anh nhíu mày, đảo mắt nhìn thoáng vết máu trên tay Bạch Tường sắp dính sang mình, ghét bỏ buông tay, cuối cùng Bạch Tường cũng được tự do.

Bên ngoài, các nhân viên an ninh thân thể lực lượng cũng đã vọt vào.

Mấy năm qua, Bạch Tường đã sớm học được cách làm sao để bảo vệ bản thân.

Trước khi vào phòng, cô đã ấn nút báo nguy.

Nếu cô có thể bình an bỏ chạy, bảo vệ tới đây nhiều lần thì phát hiện ra trong phòng đang tiến hành chiếu ‘hình ảnh thiếu niên không nên xem’, nhưng nếu cô không thể rời đi đúng lúc, như vậy các nhân viên an ninh chính là bùa hộ mệnh của cô.

Tuy người đàn ông trước mặt này đẹp trai đến mức người thân đều oán hận, nhưng Bạch Tường chắc chắn anh sẽ không dám trêu chọc ông chủ phía sau “Ngũ quang thập sắc”.

Hiện tại nhìn xem —— chắc chắn, vừa nghe cô gọi người tới, không phải anh đã buông tay ngay lập tức sao?

Bạch Tường càng thêm khẳng định suy đoán của mình, lá gan cũng lớn theo.

Theo lý thuyết, cô nên thừa dịp hiện tại mà trốn đi, nhưng ánh mắt cô đảo qua, lại nhìn thấy đôi mắt của người đàn ông kia.

Tuy rằng trên mặt anh vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng Bạch Tường thấy được sự chán ghét từ trong đó.

Chán ghét.

Lại là chán ghét!

Ngoại hình đẹp thì ghê gớm lắm sao?! Còn không phải một tên đàn ông cận bã vứt bỏ vợ chính bao đường tiểu tam!

Lại nghĩ đến vừa rồi cô vẫn luôn ở thế hạ phong, đầu óc loạn chuyển, miệng nhanh hơn não khiến cô đã làm ra một hành động mà cả cuộc đời này cô phải vô cùng hối hận.

Đôi mắt to đen trắng rõ ràng đảo quanh bốn phía, cô ôm miệng vết thương bày ra bộ dáng yếu đuối.

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Nắm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Đế thiếu bá đạo lạnh lùng (2)

Cô lão đảo lui về phía sau vài bước để bản thân trốn vào vị trí an toàn phía sau các nhân viên an ninh, lúc này mới chỉ vào người đàn ông kinh hãi kêu lên: “Anh bảo vệ, có người ép em bồi rượu!”

Các nhân viên an ninh vừa mới tiến vào phòng nên vẫn chưa kịp nắm rõ tình huống, có người lên tiếng hỏi một câu theo thường lệ: “Sao lại thế này?!”

Bạch Tường há miệng đáp ngay: “Anh bảo vệ, người này giấu súng trong người, vi phạm pháp luật, lại còn dùng vũ lực ép em bồi rượu, anh ta muốn sàm sỡ em, em không chịu, anh ta liền dùng sức mạnh! Anh nhìn cánh tay em bị đánh đến chảy máu đây này! Anh bảo vệ, nơi này tuy là nơi giải trí nhưng cũng là nơi làm ăn đàng hoàng, anh ta dám làm lơ các anh để gây án, hôm nay nhất định phải trừng phạt tên nhà giàu mới nổi này, làm chủ cho em!”

“Còn có loại chuyện này sao? Tôi ngược lại muốn xem ai dám giương oai ở ‘Ngũ quang thập sắc’! Đúng là ăn gan hùm mật báo.” Bảo vệ đi ở cuối cùng nghe được lời này lập tức giận dữ, nhưng khi nhìn thấy người đàn ông, anh ta đột nhiên im bật, chẳng thể còn hít mạnh một hơi.

Sao hôm nay vị gia này lại chạy tới đây?

Anh ta lập tức thẳng lưng theo bản năng, ngoài mặt lộ ra vẻ kính trọng.

Nếu Bạch Tường để ý đến anh ta, cô nhất định có thể nhìn ra thái độ của bảo vệ rất khác lạ khi thấy người đàn ông, đáng tiếc, giờ phút này toàn bộ sự chú ý của cô gái họ Bạch nào đó đều đặt ở trên người đàn ông, nào còn để ý đến sự khác thường của bảo vệ?

Cô ôm cánh tay, cười đặc biệt kiêu ngạo, “Tôi nói này tên nhà giàu mới nổi kia, ‘Ngũ quang thập sắc’ ghét nhất cái loại đàn ông cận bã sớm nắng chiều mưa như anh! Anh dám trắng trợn tảo bạo mang theo tiểu tam tới đây, đúng là không để chúng tôi vào mắt! Bên trong cầm thú còn muốn giả dạng quân tử làm ra vẻ đạo mạo, thật không biết xấu hổ!”

Bạch Tường quay đầu nhìn về phía nhân viên an ninh: “Anh bảo vệ, đối phó với loại du côn đã vô lại còn lưu manh thế này, các anh không được lưu tình! Mau, hung hăng dạy dỗ tên đáng ghét này một trận rồi đuổi anh ta đi, còn liếc anh ta thêm một cái, em chỉ sợ mình sẽ đau mắt!”

Hừ! Không phải đánh nhau rất giỏi sao? Bây giờ để tôi xem anh còn bá đạo như thế nào!

Các nhân viên an ninh kinh hoàng muốn roi cầm.

Nhà giàu mới nổi? Cận bã? Cầm thú? Tên đáng ghét?

“Hít.....”

Tiếng hít không khí liên tiếp vang lên, mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

Đế thiếu đã lớn như vậy, chỉ sợ chưa từng bị ai mắng lần nào!

Hơn nữa tiểu -- tam.....? Căn bản người ta chưa kết hôn có được không!

Các nhân viên an ninh đều ghen cười, nhưng bị ánh mắt lạnh lùng của người đàn ông đảo qua. Trong nháy mắt bọn họ đứng thẳng người, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh, một đám dùng đôi mắt nhỏ đầy đáng thương nhìn Bạch Tường.

Chắc chắn, cô gái này chọc ai không chọc, một hai phải chọc Thái Tử gia nổi danh lưng lẩy ở thủ đô, hôm nay chỉ sợ cô phải gặp xui xẻo rồi.

Nhìn cô gái trước mặt đắc ý dào dạt, trên người Duật Cảnh Viêm tỏa ra ý lạnh tựa như có thể đóng một lớp băng dày ba thước.

“Bắt lại.”

Đôi mắt anh thâm trầm đến đáng sợ.

Bắt —— bắt lại?

Bạch Tường cảm thấy não mình không đủ dùng, anh nói gì? Ai bắt ai?

Đầu óc người đàn ông này bị nước vào sao? Rõ ràng là anh làm sai, lúc này không phải là anh nên xin cô tha thứ à?

Bạch Tường nghi hoặc nhìn về phía các nhân viên an ninh, lại thấy bọn họ ưỡn thẳng sống lưng, giọng nói vang dội đồng thanh: “Vâng, Đế thiếu!”

Đế —— Đế thiếu?!!

Bạch Tường tự nhận mình rất thông tuệ, nhưng giờ đây cô cũng có chút mông lung. Cô ngờ ngác nhìn người đàn ông trước mặt. Cái đầu suy nghĩ nửa phút, lúc này mới kịp phản ứng!

Xong rồi!

Cô đá phải ván sắt!

Đế thiếu!

Người ở thủ đô được tôn xưng như vậy, không có mấy ai, mà vô luận là ai, đều không phải người Bạch Tường cô có thể trêu chọc!

Làm sao bây giờ?

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu* Có được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Đế thiếu bá đạo lạnh lùng (3)

Cô còn có thể làm sao bây giờ? Trốn!

Chỉ có điều ——

Biết giá trị vũ lực của người đàn ông này rất cao, hơn nữa vừa rồi vì an toàn của bản thân, Bạch Tường đã trốn giữa các nhân viên an ninh, vị trí mà cô có thể chắc chắn người đàn ông này công kích từ phương hướng nào thì cô cũng an toàn.

Lúc đó rõ ràng là bảo vệ cô, nhưng giờ phút này lại thành gông cùm xiềng xích trói cô.

Rốt cuộc thì cô cũng biết thế nào là tự bê đá đập chân mình.

Bạch Tường luống cuống nhìn một đám nhân viên an ninh với thân hình cao lớn đi tới chỗ cô.

“Này, các anh muốn làm gì? Nói cho các anh biết, tôi có quen tổng giám đốc Mạc của các anh! Tôi là bạn tốt của tổng giám đốc các anh!”

Nhưng lời cô nói không ai thêm tin.

Vòng vây càng ngày càng nhỏ.

Bạch Tường nhìn quanh tìm kiếm cửa đột phá, nhưng lại phát hiện cô chỉ đang uống công.

Một đám đàn ông bắt “cô gái yếu đuối” tay không tắc sắt, đó còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Nhưng đứng im chịu trói cũng không phải tác phong của cô. Cô lấy lòng nhìn về phía Duật Cảnh Viêm, “Đế thiếu, tôi sai rồi, anh đại nhân đừng chấp tiểu nhân, hay anh bỏ qua cho tôi đi!”

Duật Cảnh Viêm im lặng không nói.

Có bảo vệ đã đến trước mặt Bạch Tường, “Thưa cô, xin mời.”

Bạch Tường lui về phía sau một bước, lại đụng phải vách tường thịt phía sau.

Cánh tay cô bị giữ chặt, cô không có sức phản kháng.

Bạch Tường vừa nóng nảy vừa sốt ruột, liền nói không lựa lời: “Này, mấy chú bảo vệ, các chú không thể trợ trụ vi ngược [1]! Tuy rằng tôi xinh đẹp, đáng yêu, điềm đậm lại mê người, nhưng hiện tại là thế kỷ 21, cho dù địa vị các chú có lớn, nhưng cũng phải tuân thủ pháp luật!”

[1] Trợ trụ vi ngược: Giúp vua làm điều ác

Cô vừa nói xong lời này, các nhân viên an ninh đều giật giật khóe miệng.

Bạch Tường tiếp tục, “Tôi chính là công dân trong sạch, không phải một cô gái tùy tiện, nếu các chú dám động tay động chân với tôi, trừ khi hôm nay giết tôi ở chỗ này, nếu không bấm báo lên phía trên, tôi sẽ cho các chú đẹp mặt!”

Có bảo vệ nhin không nổi, há miệng nói: “Thưa cô, Đế thiếu không phải người như vậy.”

Bao nhiêu cô gái xinh đẹp theo đuôi Đế thiếu xếp hàng dài quần quanh cả thành phố, chỉ có người ta trước nay không thêm đề vào mắt chứ nào có chuyện đi sàm sỡ người khác, lại nhìn thờ cô gái trước mặt. Bảo vệ đánh giá Bạch Tường một chút, tuy cũng tính là ưa nhìn, nhưng với gu thẩm mỹ của Đế thiếu, sao có thể coi trọng cô?

Mà Bạch Tường thì lại hiểu lầm ý của bảo vệ, kêu to: “Cái gì mà không phải người như vậy, anh ta vứt bỏ vợ con, ở chỗ này làm gãy rách, một đám các người mù mắt hay là thế nào mà còn không thấy?”

Cô vừa dứt lời, cả căn phòng lập tức an tĩnh lại.

Có bảo vệ nhin không được liếc Duật Cảnh Viêm một cái, thấy mặt anh lạnh như băng, trong lòng bi ai thay Bạch Tường.

Bạch Tường hồn nhiên như không biết gì, tiếp tục giận dữ hét: “Nhìn cô gái này đi, còn chưa - thành - niên nhỉ? Hiện tại phẩm chất của đàn ông này người đều kém thế sao?! Hừ! Lười trời lồng lộng mà dám cả gan bắt cóc con gái nhà lành?!”

Nghe đi, lời này có bao trọng nghĩa?

Những nhân viên an ninh đó khẳng định đều đang cảm thấy xấu hổ nhỉ?

Bạch Tường còn đang thắc mắc, cô vẫn không phát hiện ra không khí trong phòng đã lạnh như thế nào.

Tuy vẻ mặt Duật Cảnh Viêm vẫn rất bình thản, nhưng cặp mắt kia bắn ra cái nhìn khát máu vô cùng rõ ràng.

Ngay cả các nhân viên an ninh cũng cảm nhận được sát khí quanh anh, một đám không dám nhúc nhích, sợ mình sẽ chọc phải lửa giận của Đế thiếu.

Trong lòng Bạch Tường cũng nhin không được bắt đầu thấp thòm, người đàn ông và đám bảo vệ trước mặt liệu có bị cô uy hiếp không?

Đúng lúc này, một giọng nói vô cùng điềm đạm, vô cùng dễ nghe truyền tới: “Tôi không phải tiểu -- tam.”

..... Gì?

Bạch Tường kinh ngạc nhìn về phía cô gái vừa mở miệng.

Cô gái chậm rãi ngẩng đầu, lúc cô ấy vừa ngẩng đầu, Bạch Tường lập tức cảm thấy cô vừa thấy được tinh linh lạc xuống trần gian.

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Đế thiếu lạnh lùng bá đạo (4)

Cô gái rất trắng, trắng gần như trong suốt.

Lông mi thật dài rũ xuống, che khuất cặp mắt vô cùng xinh đẹp, cái mũi xinh xắn, nhưng môi nhỏ có vẻ tái nhợt, gương mặt trái xoan, ngũ quan không có chỗ nào là không tinh xảo, không có chỗ nào là không hoàn mỹ!

Lúc chưa thấy diện mạo của cô gái, Bạch Tường đã biết đây là một mỹ nữ.

Chỉ là Bạch Tường trăm triệu lần không nghĩ tới, trên thế giới lại có người đẹp đến mức này.

Cô ấy nhìn qua chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, cặp mắt to đen trắng rõ ràng, hồn nhiên tựa như đôi mắt trẻ con, Bạch Tường bị cô ấy nhìn như vậy liền có một loại cảm giác cô đang bắt nạt người ta.

Tuy rằng cô luôn chán ghét tiểu tam, nhưng nhìn cô gái này, cô lại không có nổi một chút chán ghét.

Thậm chí cô liên tục thở dài ở trong lòng, người như vậy..... Vì sao phải làm kẻ thứ ba?

Trong lòng bị tình thần trọng nghĩa quấy phá, Bạch Tường hồn nhiên quên mất tình cảnh của mình, tận tình khuyên bảo: “Cô gái nhỏ, trên thế giới này không làm mà hưởng là vô sỉ nhất, xem cô cũng không giống người dựa vào khuôn mặt ăn cơm, sao lại ra nông nỗi này? Bị người bao dưỡng có chỗ nào hay?”

“Tôi không phải tiểu -- tam.”

Cô gái lặp lại câu trên, ngữ điệu nói chuyện rất kỳ quái, tuy dễ nghe, nhưng lại như nặn ra từng chữ một, điệu bộ có chút cứng nhắc, xen lẫn trong đó một chút nghiêm túc.

Bạch Tường lắc đầu, “Mỗi một kẻ thứ ba đều sẽ không thừa nhận mình là tiểu -- tam, tôi biết cô muốn nói hai người thật tình yêu nhau, nhưng xen vào hôn nhân của người khác là cô không đúng, cô gái nhỏ, quay đầu là bờ, cô phải nhận thức được sai lầm của mình.”

“Tôi không phải tiểu -- tam.”

Vẫn chỉ nhấn mạnh một câu, nhưng có vẻ cô gái đang rất nóng nảy.

Bạch Tường nhún mày, sao cô ấy lại cố chấp thế?

Cô muốn tiếp tục khuyên nhủ, lại không nghĩ rằng người đàn ông lạnh như băng kia đột nhiên mở miệng.

“Ưu Toàn, đừng nói nữa.”

Tầm mắt người đàn ông đảo nhanh qua Bạch Tường, cái loại thái độ coi vạ vật không ra gì khiến Bạch Tường cảm thấy rất không thoải mái.

“Không cần thiết.”

Không cần thiết?

Mẹ nó-

Bọn họ ghê gớm cỡ nào, thế mà lại thấy nói chuyện với cô cũng không cần thiết?!

Bạch Tường đẩy bảo vệ che ở trước mặt cô ra, lửa giận bốc lên phừng phực: “Quả thật không cần thiết giải thích cho tôi, cái hai người cần là giải thích cho người bị hại —— cũng chính là giải thích cho vợ của anh! Hai người có nghĩ tới không, hành vi của các người sẽ tạo thành thương tổn gì cho cô ấy?!”

“Tôi không phải.” Cô gái nghe Bạch Tường chỉ trích bèn đứng lên, nhưng người đàn ông đã cất bước đi đến cầm tay cô ấy ngay lập tức.

Nhìn thấy người đàn ông che chở cô gái như thế, Bạch Tường càng thêm tức giận, cô cười lạnh mở miệng: “Không phải cái gì? Không phải tiểu tam? Hoặc là cô muốn nói quan hệ giữa cô và anh ta không phải như vậy? A, thật là buồn cười, xem các người thân thiết chưa kìa, không phải quan hệ đó, thì là quan hệ gì?!”

“Em gái.” Cô gái nhẹ giọng trả lời.

“Hả?” Bạch Tường không phản ứng kịp.

“Anh.” Cô gái cầm cánh tay người đàn ông, tuy nóng nhưng lại chậm rãi nói ra từng chữ một, “Anh ấy là anh trai tôi, tôi là em gái của anh ấy.”

.....

Mặt ngoài Duật Cảnh Viêm vẫn không có gì thay đổi, nhưng trong lòng anh rất khiếp sợ.

Duật Ưu Toàn mắc bệnh tự kỷ từ lúc lên năm tuổi, con bé nhốt mình trong thế giới của nó, chưa từng giao tiếp với người ngoài, từ khi mắc bệnh, ngoài anh ra cô không nói chuyện với bất cứ ai.

Bác sĩ tâm lý uốn ba tấc lưỡi, cũng không khiến cô liếc mắt một cái.

Cho nên, giờ phút này Ưu Toàn có thể mở miệng nói chuyện khiến anh bị chấn kinh, vì vậy anh mới không ngăn cản Bạch Tường châm chọc Ưu Toàn.

Cũng vào giờ phút này, nhìn dáng vẻ nóng nảy giải thích của em gái, Duật Cảnh Viêm đau lòng không thôi.

Tiểu tam.

Hóa ra khúc mắc chân chính của em gái. Là ở chỗ này.

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Đế thiếu bá đạo lạnh lùng (5)

Em gái? Anh trai?

Bạch Tường nhìn cô gái, lại nhìn người đàn ông, tầm mắt dừng lại ở nơi bàn tay bọn họ đang nắm chặt.

Hừ!

Nghĩ Bạch Tường cô là đồ ngốc sao? Anh em ruột cũng không thể thân thiết như vậy!

Cô cong khoe môi cười mỉa, “Em gái? Ồ, hóa ra xã hội thượng lưu cũng lưu hành em gái nuôi! Tôi nói này cô gái, cô thật đúng là.”

“Cầm miệng!”

Một tiếng quát lớn, bật ra từ miệng người đàn ông.

Trong nháy mắt, toàn bộ người trong phòng kinh hoàng, bọn họ cảm thấy mưa gió sắp đến rồi.

Còn lời Bạch Tường sắp nói lại bị nghẹn ở trong họng.

Người đàn ông vỗ vỗ bả vai, trấn an bảo cô ấy ngồi xuống, sau đó nghiêm túc đưa ipad cho cô ấy, sau đó nữa thì đứng lên, từng bước tới gần Bạch Tường.

Hơi thở chết chóc bao phủ khiến Bạch Tường không chút nghi ngờ giấy tiếp theo anh có thể sẽ bóp chết cô.

Cuối cùng Bạch Tường cũng biết sợ!

Là nỗi sợ phát ra từ nội tâm!

Cô cảm giác sinh mệnh bị uy hiếp!

Hai bàn tay cô nắm chặt, bị anh nhìn như vậy, cô như rơi vào hầm băng, cánh tay không chịu nổi chế phát run.

Toàn bộ người trong phòng đều cảm nhận được sự tức giận của người đàn ông, mọi người nín thở chờ đợi.

Người đàn ông đi tới trước mặt Bạch Tường, thân hình cao lớn của anh như một bảo kiếm thượng cổ, thẳng tắp, lại sắc nhọn, dường như tùy lúc có thể bay ra khỏi vỏ, một kiếm một mạng.

Bạch Tường cảm thấy không khí đều bị đông lại, dù trong lòng biết rõ quân nhân giải ngũ không được giết người lung tung, nhưng cô cũng nhịn không được mà run rẩy!

Một phút đồng hồ trôi qua.....

Vào lúc Bạch Tường cảm thấy mình sẽ bị hù chết, cuối cùng người đàn ông cũng mở miệng.

“Lục soát.”

Một chữ, dứt khoát lưu loát.

“Vâng, Đệ thiếu!” Các nhân viên an ninh đồng thanh hô to.

Bạch Tường ngây người.

Soát người?

Tuy rằng cô là phụ nữ thế kỷ 21, tư tưởng không bảo thủ giống phụ nữ thời trước, nhưng bị nhiều người khác phái soát người như vậy, cô căn bản không chấp nhận được.

Đây không chỉ là sỉ nhục thân thể, mà còn là sỉ nhục tinh thần cô!

Bạch Tường cảm thấy cục giận trong ngực bùng cháy, có lẽ bị người lăng nhục cho nên thẹn quá hóa giận?

Đột nhiên cô ra tay, cánh tay bị người xoay ngược lại như cá chạch vung ra, tung một quyền về phía bảo vệ gần nhất!

Dù cô đánh không lại đối phương, nhưng cô cũng sẽ không thể cứ như vậy mặc người xâm xé.

Bịch!

Cánh tay đánh vào tay của một người, một tiếng “răng rắc” vang lên, tay bị trật khớp.....

Hít.....!

Bạch Tường hít sâu một hơi, quả không hổ danh là bộ đội đặc chủng xuất ngũ!

Đôi mắt cô xoay chuyển, mặc kệ đau đớn trên cổ tay, đầu cô trực tiếp đâm về phía bảo vệ trước mặt, bảo vệ lui về phía sau một bước, cuối cùng Bạch Tường cũng lấy được tự do, nhưng cô lại không quan tâm, bàn tay lấy một món đồ màu đen quăng ra trước mặt, hô to một tiếng: “Muốn chết cùng chết!”

“Bịch!”

Món đồ rơi trên mặt đất.

“Cẩn thận!” Có bảo vệ kêu lên, “Là bom!”

“Năm sắp xuống!”

Bịch bịch bịch!

Trong phòng truyền đến tiếng động cơ thể va phải mặt đất.

Bạch Tường nhìn chung quanh, vòng vây quả nhiên bị phá hư, chính là lúc này!

Cô vòng qua bảo vệ đang nằm sắp trước mặt, lao thẳng đến cánh cửa.

Khi Bạch Tường nhìn thấy cánh cửa gần ngay trước mắt, cô thở dài phào nhẹ nhõm, nhưng giây tiếp theo cô lại trợn mắt há hốc mồm.

Vì sao chỉ cần một bước nữa là đến, nhưng cô có cố thể nào cũng không di chuyển được?

Bạch Tường cúi đầu quan sát, trên mặt đất có bốn cái chân.

Ngoài chân cô ra, còn có một đọt giày da màu đen.

Quay đầu lại nhìn thử, sắc mặt người đàn ông âm trầm, mặt không biểu tình, bàn tay đang giữ lấy cổ áo cô.....

“Fu*k!” Trong phòng nửa ngày cũng không có tiếng nổ mạnh, có bảo vệ nom nớp lo sợ tới gần cái gọi là “Bom” kia, ghét bỏ dùng hai ngón tay xách lên, cẩn thận nói, “Đây là thứ gì?!”

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Trùng phạt nho nhỏ của Đế thiếu (1)

Đó chỉ là một quả bóng tennis màu đen!

Duật Cảnh Viêm nhìn kỹ cô gái trước mặt.

Vừa tiến vào phòng cô phô bày kỹ thuật diễn hoàn mỹ, sau khi bị phát hiện cô lại tìm ra nhược điểm của đối phương để phản kích, lúc còn chưa vào phòng đã ấn chuông cảnh báo, sắp xếp đường lui cho mình; thậm chí còn chuẩn bị sẵn một quả tennis.....

Hết thấy mọi thứ, đều chứng tỏ cô gái này có tư duy thông minh và kế hoạch tỉ mỉ kín đáo.

Đặc biệt vừa rồi, nếu cô hô to có bom, có lẽ nhóm bộ đội đặc chủng này sẽ không tin, nhưng cô lại tuyệt vọng hô, “Muốn chết cùng chết” khiến người ta hiểu lầm, rốt cuộc thì cô là ai?

Thời khắc mấu chốt cô thể hiện ra sự cơ trí thông minh, thiếu chút nữa lừa được cả nhóm bộ đội đặc chủng!

Duật Cảnh Viêm tuyệt đối tin, để cô ra khỏi căn phòng này, cô có thể thuận lợi chạy thoát.....

Các nhân viên an ninh đứng hết dậy, gương mặt có chút giận, bọn họ đường đường là binh chủng ưu tú nhất của Trung Quốc, thế nhưng lại bị một cô gái yếu ớt lừa.

Có người tò mò hỏi: “Đế thiếu, sao ngài biết đó không phải là bom?”

Duật Cảnh Viêm ghét bỏ kéo cô gái trong tay vào phòng, sau đó lau lau ngón tay giống như trên đó dính rất nhiều vi khuẩn, giọng nói lạnh lùng, lời nói ngắn gọn, tích chữ như vàng: “Âm thanh.”

“Phải rồi, thật đúng là!” Bảo vệ vừa hỏi xong nghe vậy bèn vỗ đầu mình một chút, “Bom rơi xuống đất không có khả năng nhẹ như vậy, Đế thiếu, ngài thật là lợi hại.”

Tuy được đối phương khen ngợi, nhưng gương mặt Duật Cảnh Viêm vẫn lạnh lùng không chút thay đổi.

Bảo vệ đã thấy nhiều nên không tỏ vẻ gì, còn anh thì vốn không có biểu cảm.

.....

Tất cả đường lui của Bạch Tường đều bị chặn đứt.

Thật ra giờ phút này cô rất muốn chết, cô dám dựa vào chút thông minh của mình mà tự đắc, biết rõ người đàn ông không dễ chọc, nhưng cô không ngờ lại khó chơi đến vậy!

Đôi tay lại bị người ta giữ chặt lần nữa, cô thấy các nhân viên an ninh đi về phía cô, cô tuyệt vọng đến mức chỉ có thể hô to, hy vọng người bên ngoài nghe thấy, có thể xuất hiện một người từ trên trời giáng xuống làm anh hùng cứu mỹ nhân.

“Này, các anh đừng quá đáng! Nói cho các anh biết, lén lút dụng hình là phạm pháp, tôi nhất định sẽ khởi tố các anh! Tôi là luật sư, tôi không sợ thua kiện! Tôi nhất định liều mạng với các anh!”

Các nhân viên an ninh không bị dao động.

Thấy bọn họ cứng không ăn, mềm cũng không ăn, gương mặt Bạch Tường lập tức thay đổi, bày ra bộ dáng lấy lòng: “Ồi chao, anh bảo vệ à, các anh tha cho em đi, em thật sự biết sai rồi.”

Gương mặt của các nhân viên an ninh vẫn không thay đổi.

Bạch Tường lại thay đổi sắc mặt lần nữa: “Bà nó! Các người dám chạm vào tôi một chút xem, tôi, tôi sẽ tự sát!”

Các nhân viên an ninh không bị cô uy hiếp.

Bạch Tường tiếp tục nói: “Đừng, đừng tới đây, anh còn tới đây, tôi, tôi sẽ cắn lưỡi tự sát!”

Rốt cuộc cũng có người không nhịn nổi nữa, mở miệng nói: “Thưa cô, cắn lưỡi không chảy nhiều máu, tự sát như vậy sẽ không thành công đâu, với lại, xin cô hãy giữ bình tĩnh.”

Mẹ nó, thật quá đáng!

Bạch Tường nhìn về phía đối phương giống như đang nhìn tên ngốc, nổi giận mắng: “Giữ bình tĩnh cái khi gió nhà anh! Thử hỏi có ai bị soát người còn có thể giữ bình tĩnh?”

“Soát người?” Rốt cuộc bảo vệ đã hiểu vì sao cô chống cự như thế, dờ khóc dờ cười: “Ai nói tôi muốn soát người?”

“Hả?” Bạch Tường cũng ngây ngẩn cả người, “Không soát người? Vậy các anh lục soát cái gì?”

“Để thiếu, tìm được rồi!” Có người đi vào cửa bấm báo.

Bạch Tường quay đầu, cô lập tức hiểu rõ mọi chuyện.

“Ngũ quang thập sắc” vì bảo vệ quyền riêng tư của khách hàng, xung quanh có cài đặt thiết bị chống nghe trộm quay lên.

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Trừng phạt nho nhỏ của Đế thiếu (2)

Camera giấu kín không thể truyền tín hiệu, cho nên PC ghép nối với camera giấu kín nhất định phải ở trong “Ngũ quang thập sắc”, giờ phút này, PC mà cô dùng rất nhiều tiền để mua đã bị bảo vệ ôm trong tay.

Ôi trời. Người ta nói lục soát không phải là soát người cô, mà là soát PC?

Cuối cùng cũng thở phào được rồi.

PC bị đưa đến trước mặt người đàn ông, ngón tay thon dài của người đàn ông gõ trên notebook vài cái, trên màn hình lập tức xuất hiện một đoạn video.

Người đàn ông lạnh lùng híp mắt phượng, rất nhanh Bạch Tường liền thấy ớn lạnh, cô chột dạ nghiêng nghiêng người.

Cô bị phát hiện?

Lát nữa nếu bị tra hỏi thì cô nên trả lời thế nào?

Nhưng..... Rõ ràng là đối phương sai, cô chột dạ cái gì!

Nghĩ đến điều này khiến Bạch Tường lại ưỡn ngực, ước mơ của cô chính là làm một luật sư ủng hộ chính nghĩa! Đối mặt với thế lực đen tối, cô phải kiên quyết không cúi đầu.

Không bị soát người, chứng minh nhóm người này vẫn không dám làm xằng làm bậy.

Huống chi.....

Được rồi, không thể không thừa nhận, cho dù người đàn ông này là một tên căn bã, lạnh lùng, nhưng trên người anh lại toát ra sức mạnh không thuộc về người thường. Dù gương mặt anh rất ...xinh đẹp nhưng cũng rất nam tính, cả người đều mang hơi thở quý tộc.

Dù đối phương đã bắn ra ánh mắt giết người rất nhiều lần, nhưng Bạch Tường lại chắc chắn đối phương sẽ không làm gì cô, thế nên cô lập tức thẳng lưng, “Anh nhìn cái gì mà nhìn, tôi quay anh đó! Hừ, dám làm không dám nhận sao?”

Nói xong câu đó, cô liền cố gắng kìm nén sợ hãi trong lòng, ngẩng đầu nhìn thẳng vào người đàn ông.

Đôi mắt người đàn ông rất đen, rất lạnh, anh đứng ở đó giống như đế vương bước ra từ cổ đại.

Bị anh nhìn như vậy, Bạch Tường nhẹn không được lại run sợ trong lòng.

Bỗng nhiên người đàn ông giơ tay dùng sức, chỉ nghe “cạch” một tiếng, PC mà Bạch Tường phải cắn răng cắn cò dứt bỏ nhiều tiền để mua đã phân thành hai mảnh!

“Bảo bối của tôi!”

Bạch Tường kêu to một tiếng, đau lòng không chịu nổi!

Phụt! Phụt! Phụt!

Nghe tiếng kêu của Bạch Tường, rốt cuộc các nhân viên an ninh cũng không nhịn được nữa há miệng cười ra tiếng.

Bạch Tường tức đến đấm ngực giậm chân, cô ước gì không thể chỉ trời mà mắng, ánh mắt nhìn người đàn ông sắp phun ra lửa.

Đúng lúc này, ‘tinh’ một tiếng, “Tuồng Tuồng bảo bối của tôi ơi, cậu có tin nhắn!”

Một giọng nói ngọt chết người không đèn mạng vang lên, cắt ngang không khí kỳ lạ trong phòng.

Sau khi im lặng nửa phút, cuối cùng thì các nhân viên an ninh cũng nhịn không được nữa, thấy Bạch Tường đang vô cùng xấu hổ, bọn họ bèn cười to.

Bạch Tường thảm mắng Kiều Mộc không đáng tin cài tiếng chuông báo tin nhắn của cô thành như vậy, nhưng cô vẫn tiện tay lấy di động ra. Trong lúc lơ đãng cô lại không để ý đến chuyện các nhân viên an ninh đã thả cô ra từ bao giờ.

Bạch Tường mở di động ra xem, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Tin nhắn do “Văn phòng luật sư Tam Nguyên” gửi tới, nội dung chỉ có một: Thưa cô Bạch Tường, chúng tôi vô cùng xin lỗi vì đã gửi sai thông tin khách hàng cho cô, mục tiêu không phải phòng 999, mà là phòng 666, vì chúng tôi mà cô đã gặp phải nhiều phiền phức, thật sự rất xin lỗi.

.....

Bạch Tường ngây dại.

Ánh mắt cô đại ra nhìn các nhân viên an ninh, lại nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mặt, cuối cùng nhìn cô gái đang cúi đầu chơi ipad.

Lúc này nhìn kỹ lại Bạch Tường mới thấy, gương mặt cô gái này thật sự có ba bốn phần giống người đàn ông, chỉ là gương mặt cô gái thiên về yếu ớt, người đàn ông thì lại lạnh lùng mạnh mẽ.

Nói như vậy..... Bọn họ thật là anh em?

Nói như vậy..... Cô đã hiểu lầm vị thủ trưởng trước mặt?

Lúc này, Bạch Tường có một loại xúc động muốn vọt tới trước mặt Đại Quân, chém anh ta thành ngàn mảnh!

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Trừng phạt nho nhỏ của Đế thiếu (3)

Bạch Tường ước gì không thể đào một cái lỗ trên đất để chui xuống.

Cô nhìn sắc mặt “thối hoắc” của người đàn ông, nghĩ đến vừa rồi cô nắn người ta không chút kiêng nể.....

Hu hu hu.....

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ!

Đặc biệt là khi thấy anh có vẻ như không muốn buông tha cô, Bạch Tường khóc không ra nước mắt.

Lời xin lỗi đến miệng, nhưng làm cách nào cũng nói không ra được.

Cuối cùng cô đột nhiên ngẩng đầu lên, “Vị Đế thiếu đại nhân này, tôi, tôi chỉ là quay một chút, cũng không phạm pháp nhỉ? Nhiều lắm..... Nhiều lắm là xâm phạm quyền riêng tư của ngài, ngài có quyền khởi tố tôi, chỉ là tôi cũng có quyền giữ yên lặng, chờ luật sư của tôi đến sẽ trao đổi với ngài!”

Cho dù có thế nào, hôm nay cô cũng phải đi ra khỏi căn phòng này trước rồi mới nói.

Thoáng nhìn thấy người đàn ông nhăn tít đôi lông mày sâu róm, nhưng cô lại cảm giác được anh đã hơi buông lỏng. Bạch Tường vừa nói vừa có chút chột dạ: “À, đúng rồi, chuyện đó, vừa nhìn ngài đã biết ngài là người ngoài lạnh trong nóng, ngài hãy nể tình tôi là cô gái yếu đuối có chút tò mò, cái đó, ngài sẽ không bắt tôi bồi thường thiệt hại về mặt tinh thần chứ? Ngài đại nhân không chấp kè tiểu nhân, khẳng định sẽ không để chút tiền ấy vào mắt đúng không?”

Ngoài lạnh trong nóng?

Các nhân viên an ninh ai cũng lắc đầu, nếu cô gái biết người trước mắt cô đã từng dùng thủ đoạn tàn nhẫn thế nào với phạm nhân, chỉ sợ cô sẽ bị dọa đến phát khóc?

Người đàn ông mím môi không đáp lại.

Bạch Tường cắn chặt răng, “Như vậy, tôi, về sau tôi sẽ làm luật sư miễn phí cho anh một lần nhé?”

Cuối cùng người đàn ông cũng chịu mở miệng, chỉ là trong lời nói mang theo chút trào phúng, “Cô là luật sư?”

“À thì..... Cái này, tuy tạm thời vẫn chưa có bằng luật sư, nhưng sớm muộn gì tôi cũng sẽ trở thành luật sư nổi tiếng, anh yên tâm, tôi tuyệt không sẽ không để anh chịu thiệt!” Bạch Tường nắm chặt tay.

“Phụt!”

Cô gái vẫn luôn chơi ipad đột nhiên bật cười thành tiếng.

Mà nhờ nụ cười này lại khiến sắc mặt người đàn ông tốt hơn rất nhiều.

Các nhân viên an ninh cũng rất muốn cười, cô gái này thật tự tin.

Hơn nữa cho dù Đế thiếu có phải lên tòa thì anh sẽ tìm một nhân vật nhỏ như cô?

Ồ, không đâu!

Sao Đế thiếu có thể lên tòa, ai dám kiện anh chứ!

Không khí trong phòng thoải mái hơn chút, cuối cùng Bạch Tường cũng thở hắt ra, lại không ngờ cô mới đảo mắt, người đàn ông đã vô tình ra lệnh: “Bắt

lại, nghiêm túc thẩm vấn.”

“Vâng, Đế thiếu!”

Nghe tiếng đáp chỉnh tề của người chung quanh, Bạch Tường gần như muốn khóc, “Đế, Đế thiếu, ai cho ngài bắt tôi! Cho dù tôi xâm phạm quyền riêng tư của ngài, nhưng đây cũng là chuyện của cảnh sát, ngài không thể bắt tôi!”

“Lén theo dõi, cô bị nghi ngờ là tội phạm trộm cắp cơ mật của tập đoàn.” Người đàn ông lạnh lùng nói, giọng điệu không chút thay đổi.

“Hả?” Bạch Tường tròn tròn mắt, biết rõ đối phương quan báo tư thù, nhưng ai bảo người ta lấy cớ hợp lý như vậy?

Bảo vệ phía sau lại bắt lấy hai tay cô lần nữa, cô gần như muốn khóc thành tiếng, “Đế thiếu, tôi, tôi bị oan, tôi tuyệt đối không có, tôi, tôi không phải.....”

Cô muốn nói cô không muốn quay lên anh, nhưng lời này ai tin?

Ngay lúc máu chốt, đột nhiên cô thoáng nhìn vết máu trên cánh tay, lập tức há mồm: “Đế thiếu, cho dù các anh muốn thẩm vấn tôi, ít nhất cũng để cho tôi đến bệnh viện băng bó vết thương một chút chứ?”

Nói tới đây, suy nghĩ trong đầu đã chuyển thật nhanh, lập tức làm bộ làm tịch: “Ai nha, tôi chảy quá nhiều máu, đầu rất choáng..... Ôi, tôi sắp hôn mê rồi!”

Sau đó cô nghiêng đầu, còn không quên ngả lên người bảo vệ phía sau.

Nhưng không ngờ..... Bảo vệ nhanh chóng lách người qua một bên, chỉ nghe thấy ‘bịch’ một tiếng!

Cô té lăn trên đất!

Đau quá!

Mẹ nó, anh bảo vệ này thật đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc!

Có điều..... Cho dù đau, cô cũng không thể mở mắt.

“Đế thiếu, hình như cô ta ngất rồi, làm sao bây giờ?” Có người dò hỏi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Trừng phạt nho nhỏ của Đế thiếu (4)

.....

Chương 14: Trừng phạt nho nhỏ của Đế thiếu (4)

Lông mi Bạch Tường thoáng run run, trong lòng lại vô cùng chờ mong.

Đến bệnh viện, đến bệnh viện.....

Nơi này là địa bàn của người đàn ông đó, căn bản cô có muốn trốn cũng không thoát, nhưng nếu cô đến bệnh viện, mọi chuyện sẽ khác!

Cô không nghĩ tới chút động tác nho nhỏ này của cô đã bị người trong phòng thấy hết.

Thật lâu sau, cô mới nghe được người đàn ông hỏi: “Hôn mê thật à?”

Có người mở miệng đáp: “Cũng khó mà biết được? Nhưng mà tôi thấy, cô ta chảy có chút máu cũng không đến mức mất mạng, Đế thiếu, hay là chúng ta để cô ta lại nơi này quan sát?”

Đừng, đừng!

Quan sát cái rằm!

Bạch Tường nằm ngay đơ, nhưng vẫn vểnh tai lắng nghe người đàn ông trả lời.

Hy vọng người này khoan hồng độ lượng, đừng chấp nhặt cô gái nhỏ như cô!

Nhưng tưởng tượng thì tốt đẹp, hiện thực lại tàn khốc.

Cô chỉ nghe thấy người đàn ông đáp ngắn gọn một tiếng “Ừ.”

Sau đó có người mở miệng: “Để thiếu yên tâm, chảy chút máu thì cùng lắm năm sáu tiếng đồng hồ sẽ tỉnh lại, chờ cô ta tỉnh chúng ta sẽ thăm vấn.”

Tim Bạch Tường bị treo tít lên cao.

Bảo vệ lại chuyển đề tài: “Nhưng nếu cô ấy vẫn không tỉnh lại, chúng tôi sẽ đưa cô ta đến bệnh viện.”

Bạch Tường thở hắt ra.

Cùng lắm thì giả bộ bất tỉnh năm tiếng mà thôi, đơn giản!

“Ừ.”

Nghe được người đàn ông trả lời, Bạch Tường không dám cử động, cô cảm thấy tầm mắt người đàn ông như có như không đảo qua cô một cái, sau đó liền nghe được tiếng các nhân viên an ninh tiễn người đàn ông ra cửa.

Rất cuộc căn phòng cũng an tĩnh trở lại.

Vì nhiệt độ trong phòng quá thấp, cô nằm im trên mặt đất một lát mà cả người đã đông cứng.

Bạch Tường vừa muốn cử động, liền nghe thấy tiếng cánh cửa kéo kẹt vang lên, tiếp đó có người đi đến.

“Aizzz, cô nàng này ngất thật hay giả thế?”

“Ai biết? Để thiếu cố ý dẫn chúng ta canh chừng cô ta, nếu cô ta giả ngất, vậy rất có thể cô ta sẽ chớp thời cơ trốn đi, chúng ta vừa nhận được tin đối thủ phái gián điệp trà trộn vào tập đoàn, cô gái này cơ trí như vậy, tôi thấy khả năng chính là cô ta!”

“Không thể nào? Trẻ tuổi như vậy.....”

“Im đi, người bình thường giả ngất căn bản không có khả năng nằm im năm sáu tiếng đồng hồ, mau mau, chúng ta phải cẩn thận quan sát cô ta, nếu cô ta giả bộ bất tỉnh, vậy chúng ta cứ trực tiếp giải quyết ngay tại chỗ.”

“Không cần thăm vấn?”

“Thăm cái gì mà thăm, cậu gặp qua gián điệp nào thừa nhận mình là gián điệp chưa? Thà rằng giết lầm một trăm, còn hơn bỏ sót một người, vì an toàn của tập đoàn, Để thiếu cũng không phải lần đầu tiên làm như vậy.”

“Được.”

Nghe được mấy lời này, Bạch Tường liền kêu gào trong lòng: Mẹ kiếp, sao cô lại thành gián điệp rồi? Hơn nữa cô còn không có lấy một cơ hội để biện minh cho mình! Cô đây chính là đào hồ chôn mình ~!!

Nhiệt độ càng lúc càng giảm, cô cảm thấy thân thể cũng sắp đông thành khối băng.

Nhưng bảo vệ trong phòng vẫn đang nói chuyện, tầm mắt bọn họ chưa từng rời khỏi cô.

Một tiếng trôi qua.....

Ba tiếng trôi qua.....

Mẹ kiếp, tôi nói này mấy anh bảo vệ, cần gì nhìn chăm chăm tôi không chớp mắt như vậy, chẳng lẽ các anh không mỏi mắt sao?

Có lẽ là nghe được tiếng lòng của cô, có người mở miệng.

“Nhìn cô ta nhiều quá, đôi mắt tôi sắp không mở nổi rồi.”

Vậy còn không mau đi nghỉ ngơi? Mau đi mau đi.....

“Hay là, chúng ta đi nghỉ một chút?”

“Được!”

Bạch Tường thở hắt ra.

Nhưng sau đó, cô thật muốn khóc.

“Đôi người tới canh chừng, nhất định phải quan sát cẩn thận không bỏ sót một giây.”

..... Bà nó chứ!

Nhất định là bọn họ cố ý!

Cạch!

Cửa bị đóng lại.

Bạch Tường cử động một cái cũng không dám.

Lại hai tiếng nữa trôi qua.

Sao người thay ca còn chưa đến?

Bạch Tường nheo mắt, cô mặc kệ!

Bây giờ thân thể cô đã cứng như khúc gỗ, nếu còn nằm im nữa, cô cảm thấy thân thể này sẽ không còn là của cô nữa!

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Trừng phạt nho nhỏ của Đế thiếu (5)

Cử động tay chân đã cứng đờ, cô nghiêng cổ, sau đó cô đứng lên, lặng lẽ đến cạnh cửa nghe ngóng bên ngoài, thấy không có bất cứ động tĩnh gì, cô bèn mở cửa, nhanh như chớp chạy ra ngoài.

Trong phòng điều khiển, một đám nhân viên an ninh nhìn vào camera theo dõi cười ha hả không ngừng.

“Cô gái này thật đáng yêu!”

“Đầu năm nay mấy cô gái nhỏ thật dễ lừa! Cô ta thật sự tin lời chúng ta nói?”

Bạch Tường quay không phải cảnh gì quan trọng, hơn nữa bọn họ chặn tin nhắn của Bạch Tường, nên đã sớm biết chân tướng, có điều. Rõ ràng thủ trưởng muốn báo thù, tất nhiên các nhân viên an ninh phải phối hợp.

Thật lâu sau đột nhiên có người mở miệng: “Nhưng chọc tới vị kia, xử phạt như vậy cũng coi như nhẹ.”

“Haiz, các anh có cảm thấy lần này Đế thiếu rất khoan dung?”

Lời này chính là sự thật.

Lập tức một đám bảo vệ quay sang nhìn người vừa nói chuyện.

“Ai ai, các anh nhìn tôi làm gì?”

“Dám nói xấu sau lưng Đế thiếu, lá gan cũng thật lớn.” Có người vỗ vỗ bờ vai anh ta.

Nghĩ đến vị kia, lập tức bảo vệ cảm thấy sau lưng như bị kim châm, anh ta đứng ngồi không yên, lẩm bẩm nói: “Tôi, tôi chưa nói gì cả!”

.....

Cùng lúc đó, trong một căn biệt thự.

Duật Cảnh Viêm và Duật Ưu Toàn tách ra trước cửa phòng ngủ của mỗi người.

Người đàn ông cao lớn mạnh mẽ, cô gái xinh đẹp yếu ớt, đứng trong căn biệt thự mang theo không khí cổ xưa, trông như một bức tranh đã cũ kỹ..

Duật Cảnh Viêm vừa mới xoay người, liền nghe thấy tiếng kêu phía sau.

“Anh.”

Duật Cảnh Viêm quay đầu. Dưới ánh đèn, cô gái nắm chặt ipad, nhót mình trong thế giới nhỏ, sau đó ngẩng đầu nghiêm túc nhìn anh, mở miệng, “Anh trên chị ấy.”

Trên mặt khuôn mặt nghiêm nghị của Duật Cảnh Viêm có dấu hiệu sắp mất bình tĩnh, anh không nghĩ tới em gái luôn không để ý tới người khác, thế nhưng lại để ý hết hành động của anh.

“Vì sao?” Cô gái dò hỏi tới cùng.

Ngược lại dưới đáy lòng Duật Cảnh Viêm có chút xấu hổ, tuy vậy trên mặt anh vẫn không gợn sóng.

“Em biết.” Hiển nhiên cô gái không phải trả lời vấn đề mình mới hỏi, mà nói tiếp, “Chị ấy, giống bà ấy, chị ấy, xui xẻo, anh, vui vẻ.”

Lời nói hỗn loạn, nhưng rõ ràng Duật Cảnh Viêm hiểu.

Anh không đáp lại những lời này, giọng điệu trầm trầm mở miệng: “Ưu Toàn, đi ngủ đi, ngày mai còn phải đến gặp bác sĩ.”

Anh xoay người mở cửa, trước khi tiến vào phòng ngủ, lời nói của cô gái lại truyền tới, “Anh, chị ấy không phải bà ấy.”

Bước chân Duật Cảnh Viêm dừng một chút, sau đó mới đi vào phòng mình.

Chị ấy không phải bà ấy.

Anh biết.

Nhưng hôm nay, anh hơi mất khống chế.

Cô gái đó cùng lắm cũng chỉ có chút hồ đồ lại có chút thông minh, không ngờ anh lại giận chó đánh mèo lên đối phương.

Duật Cảnh Viêm cup mắt, lông mi thật dài che khuất ý lạnh vùi sâu trong đáy mắt.

.....

Sáu giờ sáng.

Bạch Tường thờ hồng học không ngừng, bây giờ cô vẫn còn run rẩy vì kinh hãi, cuối cùng cũng về tới phòng trọ rồi.

Thẳng đến khi co người trong ổ chăn, cô vẫn cảm thấy phía sau như đang có người đuổi theo.

Đế thiếu!

Mai cô có nên bỏ trốn không? Ở trong thành phố này, sớm muộn gì cô cũng sẽ bị bắt!

Trong nom nớp lo sợ, cô mơ mơ màng màng ngủ mất.

Khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, một ngày nóng nực nữa lại tới. Đột nhiên trong khu dân cư cũ nát truyền ra tiếng gầm giận dữ: “Mẹ nó, hóa ra là đang chơi tôi!”

Dựa vào trí thông minh của cô, không khó để nghĩ ra nếu những người đó không buông tha cô, cô căn bản không có khả năng chạy thoát dễ dàng như vậy!

Ngày thường cũng không đến nỗi, nhưng lần này lại bị sợ hãi làm cho ngu ngốc nằm đó đến sáu tiếng đồng hồ mới kịp phản ứng!

.....

Chương 16: Oan gia ngõ hẹp, lại gặp nhau (1)

Bạch Tường ngồi trên giường, hai tay nắm chặt đùi, thân thể đau nhức, lạnh cứng khiến cả người cô không thoải mái, gương mặt cô dữ dần buông lời hung ác: “Đồ đàn ông thối tha, dám đối xử với tôi như vậy, anh tốt nhất nên cầu nguyện đừng có rơi vào tay tôi!”

.....

Hai giờ chiều.

Bạch Tường ngồi trên xe buýt, đi tới trước một tòa nhà ở ngoại ô thủ đô.

Cô đi thẳng lên tầng mười, bước ra khỏi thang máy, mấy chữ cực lớn đập vào mắt cô: Văn phòng luật sư Tam Nguyên.

Ở Trung Quốc, người ta không công nhận thám tử là một ngành.

Cho nên công ty vốn là “Văn phòng thám tử Tam Nguyên” lại phải đăng ký dưới tên là: Văn phòng luật sư Tam Nguyên.

Trong công ty thám tử Tam Nguyên có nhóm thám tử, cũng chính là luật sư, bọn họ không chỉ phụ trách làm việc cho người ủy thác, khi người ủy thác muốn đưa đơn tố tụng, bọn họ cũng có thể trở thành luật sư cho người ủy thác.

Giờ phút này, trước quầy văn phòng có một người đàn ông ước chừng hai bảy, hai tám tuổi đang vui đùa hăng hái chiến đấu với máy tính.

Bạch Tường vừa thấy anh ta liền giận sôi máu, cô tiến lên hai bước, “Này, Đại Quân!”

Đại Quân trước quầy ngẩng đầu lên nhìn thấy Bạch Tường, ánh mắt anh ta có chút chột dạ, “Ôi chào, là cô Bạch Tường!”

“Đúng vậy, tôi tới nộp bài phỏng vấn!”

Bạch Tường giận đến ngửa răng, tư thế tựa như hận không thể cắn đứt một miếng thịt của Đại Quân.

Đại Quân rụt rụt cổ, “Ài nha, đau bụng quá!”

Anh ta vừa nói xong liền ôm bụng chạy vào WC.

Muốn chạy?

Không có cửa đâu!

“Anh quay lại cho tôi!” Bạch Tường bước hai ba bước đã đến bên người anh ta, duỗi tay ra nắm lấy ống tay áo anh ta, “Đừng hòng trốn!”

Đại Quân quay đầu lại bày vẻ mặt đáng thương: “Thưa cô Bạch, cô đại nhân đại lượng, tha cho tôi lần này đi!”

Đại Quân khóc đến nước mũi nước mắt ròng ròng, “Tôi sai rồi, là tôi sơ sót, nhưng trên tôi có mẹ già, dưới có con nhỏ, còn có một bà nội ở bệnh viện đang chờ thay tim, tôi không thể làm mất công việc này, hu hu, cô ngàn vạn lần đừng làm lớn chuyện, bằng không tôi sẽ xong đời! Làm mất công việc này, tôi, tôi thà đi tìm chết còn hơn!”

Bạch Tường nhìn người đàn ông khóc đến không ra thể thống gì, nhin không được thờ dài, buông tay: “Anh có biết vì sơ sót của anh mà tạo thành hậu quả gì cho tôi không, tôi.....”

“Cô là con nhà gia giáo, không phải tìm việc rất dễ sao? Một hai phải tới nơi này làm gì? Hơn nữa nhìn cô cũng không thiếu tiền!” Đại Quân trả lời vô cùng đáng thương.

Bạch Tường ngồi trên ghế trước quầy, ánh mắt mang theo mờ mịt, “Ước mơ, ước mơ anh hiểu không?”

Đại Quân gãi gãi đầu, có chút hổ thẹn, “Thật xin lỗi.”

“Thôi thôi!” Bạch Tường phát phát tay, “Là tôi vô duyên với Tam Nguyên.”

Cô nói tới đây bèn xoay người muốn đi.

“Từ từ!” Đại Quân kêu một tiếng.

Bạch Tường quay đầu lại, gương mặt không có cảm xúc, “Chuyện gì?!”

Trên mặt Đại Quân hiện lên vẻ rối rắm, thật lâu sau mới đưa quyết tâm, “Theo lý thuyết tiết lộ bí mật của Boss là không đúng, nhưng ai bảo tôi nợ cô một ơn huệ? Đây đây, tôi sẽ cho cô thêm một cơ hội.”

Vừa nghe còn có cơ hội, Bạch Tường vô cùng hưng phấn đi đến.

“Gần đây Boss này sinh hứng thú với tâm lý tội phạm, không phải cô là sinh viên sao, mau viết một bài luận văn có ý nghĩa, không chừng Boss sẽ đặc cách cho cô trúng tuyển!”

“Thật sự?” Hai mắt Bạch Tường sáng lên, thân là sinh viên, viết một phần luận văn còn không phải là chuyện dễ như trở bàn tay?

Lập tức cô cười đến thấy răng không thấy mắt, vỗ vỗ bả vai Đại Quân, “Được rồi, chờ tôi trúng tuyển nhất định mời anh ăn cơm!”

Đại Quân mỉm cười, “Được! Cô tốt nhất nhanh lên, chỉ còn ba ngày nữa là phải trình nộp bài.”

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Oan gia ngõ hẹp, lại gặp nhau (2)

“Ừ!” Bạch Tường xoay người rồi đi, cô không muốn lãng phí một chút thời gian nào cả.

Lúc chờ thang máy, đột nhiên cô nghĩ tới cái gì, bèn tiến đến trước mặt Đại Quân đã cúi đầu hăng hái chiến đấu với trò chơi trong máy tính, đột nhiên hỏi: “Haizz, bà ngoại anh đang ở bệnh viện chờ làm phẫu thuật, bao nhiêu tuổi?”

“Bảy mươi tám!” Đại Quân cũng không ngẩng đầu lên, há miệng trả lời.

Nói xong câu đó, bỗng nhiên anh ta ngẩng đầu.

.....

Hừ!

Dám lợi dụng lòng tốt của bà đây!

Nhưng nhớ tới vẻ mặt xấu hổ của anh, Bạch Tường lại cười âm hiểm.

Cô đi xuống lầu, vì không muốn lãng phí thời gian nên cô trực tiếp đến bệnh viện Đệ Tam ở thủ đô.

Về tâm lý phạm tội, ở nước ngoài phát triển khá phổ biến, nhưng ở trong nước thì nó còn bị hạn chế, trong trường học rất ít sách về thể loại này, cho nên Bạch Tường đến bệnh viện tâm lý trước.

Khoa tâm lý bệnh viện Đệ Tam, chính là nơi tốt nhất ở thủ đô.

Tới bệnh viện, tìm bác sĩ tâm lý ưu tú nhất, sau đó đến phòng chẩn bệnh của ông ta.

Khoa tâm lý bởi vì có nguyên nhân đặc biệt nên nằm một mình một khu.

Khu này đặc biệt an tĩnh, sân nhà trắng tinh, cách bài trí ưu nhã khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, bác sĩ mà Bạch Tường muốn tìm đang ở tầng hai.

Mới vừa đi đến tầng hai, cô liền nhìn thấy ở cửa cầu thang có hai bảo vệ mặc đồng phục vệ sĩ đang đứng sừng sững ở đó, thấy Bạch Tường, bọn họ ngăn cô lại ngay lập tức.

Mẹ nó!

Vừa nhìn liền biết đây là đãi ngộ dành cho quý tộc, tới xem bệnh thôi mà cũng muốn bao hết tầng sao?

Bạch Tường bấu môi biết mình phải đợi, nhưng đã một buổi trưa cô còn chưa giải quyết vấn đề cá nhân, vì thế cô chỉ chi phòng vệ sinh gần tầng hai, “Anh này, tôi muốn đi vệ sinh một chút, bảo đảm không ảnh hưởng đến chủ nhân các anh xem bệnh!”

Bảo vệ nghiêng người, Bạch Tường liền đi vào.

Cô vừa đi vừa cảm thán: Chắc chắn, thật không hổ là khoa tâm lý tốt nhất, nhìn xem WC này, dưới đất sáng bóng còn có thể soi gương.

Mà trong WC hiện tại đang có một cô gái đang đứng ngây ngốc trước gương.

Bạch Tường liếc mắt một cái liền cảm thấy rất quen mắt.

Vì thế cô lại liếc mắt thêm một lần nữa, lần này vừa nhìn qua cô không khỏi cảm thán thế giới quá nhỏ!

Không ngờ lại là cô gái mà cô đã gặp ở căn phòng tối hôm qua.

Đây có tính là oan gia ngõ hẹp?

Tuy rằng bụng cô đang đầy lửa giận với người đàn ông keo kiệt kia, nhưng.....

Nghĩ đến ngày hôm qua cô gái này vì bị cô hiểu lầm là tiểu tam mà rối rắm khổ sở, lại nhìn giờ phút này cô ấy hồn nhiên như thiên sứ, Bạch Tường liền cảm thấy bản thân đã gây ra tội ác tày trời.

Bạch Tường luôn là đứa bé ngoan có sai phải sửa, cho nên lập tức tiến lên muốn xin lỗi.

“Thưa cô.....” Bạch Tường hô một tiếng.

Cô gái nhìn gương, mặt vẫn không cảm xúc.

Ồ?

Đừng thế mà được không?

Bạch Tường lại đi lên phía trước một bước, “Cô gái?”

Đôi mắt cô gái nhìn chằm chằm vào gương, không biết đang nghĩ cái gì, cô ấy vẫn không đáp lại cô.

Bạch Tường nhịn không được vươn tay quơ quơ trước mắt cô ấy, “Này!”

Cô gái cũng không nháy mắt, vẫn đứng im ở đó.

Bạch Tường phát hỏa, buột miệng thốt ra: “Này, cô gái tiểu tam!”

Rốt cuộc cô gái cũng có phản ứng, cô ấy quay đầu lại, giọng điệu cứng đờ mở miệng: “Tôi, không, phải, tiểu, tam.”

Ha!

Rốt cuộc đã có phản ứng!

Bạch Tường cười, “Cái kia, chuyện ngày hôm qua, thật xin lỗi, là tôi hiểu lầm cô.”

“Tôi không phải tiểu tam.” Cô gái lặp lại những lời này.

Bạch Tường ‘à’ một tiếng, “Tôi biết rồi, tôi đang xin lỗi cô đấy!”

“Ồ.” Cô gái lại quay đầu lại, “Không cần xin lỗi.”

Bạch Tường cảm thấy cô gái này có chút kỳ lạ, ngó nghiêng bên ngoài một chút, sau đó hỏi: “Cô làm việc ở chỗ này sao?”

Cô gái không nói lời nào.

.....

Chương 18: Oan gia ngõ hẹp, lại gặp nhau (3)

Bạch Tường có chút xấu hổ, “Vây, hay là cô tới khám bệnh?”

Cô gái vẫn không nói lời nào như trước.

Bạch Tường sờ sờ cái mũi, cảm thấy có chút tê nhạt, “Vây tôi đi đây.”

Cả người cô gái trông rất lạ, tuy Bạch Tường tò mò nhưng cũng không muốn dây dưa quá nhiều.

Mà cô mới vừa đi tới cửa, liền nghe thấy cô gái nói chuyện, “Chị có thể giúp tôi một chuyện không?”

Bạch Tường dừng bước, quay đầu nhìn khắp nơi trong WC, sau khi xác định không có người khác, lúc này cô mới kinh ngạc chỉ vào cái mũi mình, “Cô đang nói chuyện với tôi sao?”

“Vâng.” Rốt cuộc cô gái cũng quay đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn Bạch Tường.

Bạch Tường có chút đau đầu.

Được rồi, tuy rằng cô nói lời tàn nhẫn muốn dạy dỗ người đàn ông kia, nhưng——

Mẹ nó, cô có lòng nghĩ nhưng không có lòng làm!

Chỉ cần tưởng tượng đến người đàn ông kia, cả người Bạch Tường liền phát run.

Tuyệt đối không thể dây dưa gì với anh nữa.....

Nhưng——

Ánh mắt cô gái rất thuần khiết, đen trắng rõ ràng tựa như trẻ con.

Giọng điệu xen lẫn ý cầu xin khiến người ta không nỡ từ chối.

Nhìn cô ấy, lời cự tuyệt của cô nghẹn ở bên miệng, thế nhưng khi mở miệng cô lại như bị ma xui quỷ khiến: “Được.”

Đáng chết!

Cô vậy mà lại trúng mỹ nhân kế!

Bạch Tường ước gì có thể cho mình một cái tát.

Cô đành chấp nhận sự thực đi đến, “Muốn tôi giúp cô cái gì?”

Cô gái nghiêm túc nhìn Bạch Tường, trong mắt lộ ra chấp nhất, “Tôi muốn đến một nơi, nhưng tôi không biết đến đó như thế nào.”

“Nơi nào?”

“Cực Lạc Viên.”

Cực Lạc Viên là một nghĩa trang ở Bắc Kinh.

Bạch Tường ngăn người, “Vì sao muốn tôi giúp cô?”

Cô gái mở to đôi mắt, nhìn thẳng vào Bạch Tường nhưng không nói gì cả, cũng không có bất cứ động tác nào.

Bạch Tường đau đầu, “Anh cô biết không?”

Cô gái lắc lắc đầu.

“Vây không được.” Bạch Tường quả quyết cự tuyệt.

Cô gái nhìn cô, “Không phải chị nói chị muốn xin lỗi sao?”

“Ồ.....”

Cho nên đối với cô gái này, muốn xin lỗi chính là phải giúp cô ấy đến đó?

Cô gái cúi đầu, vẻ mặt có chút cô đơn, “Anh trai không cho tôi ra ngoài, nhưng tôi muốn đến đó.”

“Anh cô..... Tôi không dám chọc.” Bạch Tường rồi rầm hồi lâu, cô vẫn quyết định từ chối, lúc đối mặt với cô gái cô có chút áy náy, “Chuyện đó, hay là về sau có cơ hội, tôi sẽ giúp cô nhé?”

Cô gái nhìn Bạch Tường một cái, chu chu cái miệng quay đầu lại tiếp tục soi gương.

Nhìn cô ấy Bạch Tường cảm giác mình đã làm chuyện vô cùng thất đức.

Cô không muốn xen vào chuyện người khác, nếu không sẽ chọc trúng vị Đế thiếu mặt lạnh kia, cô chỉ có thể ảo não rồi đi.

Ra ngoài cô vẫn ngồi trên ghế chờ ở cửa cầu thang như cũ, nhân rồi nhàm chán, cô bắt đầu suy nghĩ, tuy rằng cô gái nói chuyện có chút kỳ lạ, nhưng nhìn sơ qua cũng rất bình thường, không biết cô ấy mắc bệnh gì nhỉ?

Hai vệ sĩ vẫn đứng đó, hẳn là bảo vệ cô ấy?

Bịch bịch.....

Cầu thang truyền đến tiếng bước chân.

Bạch Tường ngẩng đầu liền thấy người dọn vệ sinh đi qua trước mặt cô.

Hai vệ sĩ liếc người dọn vệ sinh một cái, không nói gì.

Người dọn vệ sinh đi ra ngoài.

Bạch Tường lắc lắc đầu, cảm thấy có chút khác thường, không khí nơi này thật đúng là an tĩnh đến kỳ lạ, hoạt động duy nhất, chính là nhóm người dọn vệ sinh đi qua đi lại lúc này.

Tầm mắt cô dõi theo người dọn vệ sinh rồi đi, ngay tại khúc ngoặt, đột nhiên người dọn vệ sinh quay đầu lại, nhìn Bạch Tường một cái.

Bỗng nhiên Bạch Tường đứng bật dậy!

.....

Bạch Tường khiếp sợ mở to hai mắt.

Cô nhìn thấy gì?

Gương mặt của người dọn vệ sinh dưới mũ đồng phục, rõ ràng là cô gái nũng nịu mang theo chút ngượng ngùng!

Cô hơi há miệng, thiếu chút nữa kinh ngạc thốt ra tiếng.

Cô gái lại cười với cô, ngón tay thon dài trắng nõn đặt ở trên môi, làm một động tác ra hiệu cho cô hãy giữ im lặng.

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Oan gia ngõ hẹp, lại gặp nhau (4)

Nụ cười của cô gái, tựa như thiên sứ hạ phàm, trong chớp mắt sáng chói làm người không rời mắt được.

Bạch Tường ngây dại.

Mà khi cô lấy lại tinh thần cô gái vốn ở trước mặt đã biến mất.

Cô nhìn hai vệ sĩ đứng ở cửa cầu thang, nghĩ đến bài luận văn của mình, lại nghĩ đến cô gái vừa mới biến mất, xiết chặt nắm tay.

Tuy rằng cô gái kia đã mười bảy mười tám tuổi, theo lý thuyết muốn đi đâu căn bản không cần lo lắng.

Nhưng trực giác của Bạch Tường cho cô biết, cô ấy cần cô.

Nhưng nếu hôm nay cô không thể gặp được bác sĩ tâm lý xin cố vấn, vậy luận văn của cô.....

Người đàn ông kia đối xử với cô như thế, cô cần gì ăn no nùng mở đi lo chuyện bao đồng?

Bạch Tường ngồi xuống.

Trong lòng lại rất khó chịu.

Bỗng dưng, cô đứng lên đi thẳng ra ngoài bệnh viện.

.....

Bạch Tường đi theo phía sau cô gái ở đằng xa.

Chỉ thấy cô ấy cúi đầu không thèm để ý xung quanh, chỉ lo đi đường của mình.

Dù đã ra khỏi bệnh viện, nhưng cô ấy vẫn đứng ở cửa, bất động.

Sợ hãi?

Sợ hãi thì mau trở về đi?

Dường như cô gái đang đấu tranh tâm lý, cuối cùng, đột nhiên cô ấy cúi đầu tiếp tục đi ra ngoài.

Bạch Tường đi theo.

Cô gái đi tới ven đường, không bắt taxi.

Cô gái tiếp tục đi, đi tới dừng của xe buýt thì dừng lại nhưng vẫn không lên.

Nửa giờ trôi qua.

Bạch Tường đi đến chân mềm oặt, rốt cuộc cô nhìn không được tiến lên, duỗi tay vỗ vai cô gái.

Cả người cô gái run lên, đột nhiên thét chói tai!

Bạch Tường hoảng sợ vội vàng mở miệng: “Đừng sợ, là tôi, là tôi, ai ai, là tôi đây!”

Cô gái dường như không nghe thấy lời cô nói, hai tay vòng qua đầu gối co ro trên mặt đất, cô ấy vẫn tiếp tục thét chói tai, trong tiếng thét còn kèm theo tiếng khóc nức nở.

Người chung quanh nhìn lại đây khiến Bạch Tường nóng nảy, đột nhiên nghĩ đến cái gì, cô hô to một tiếng, “Cô gái tiểu tam, là tôi!”

Quả nhiên!

Chữ ‘tiểu tam’ vừa xuất hiện, cô gái ngừng khóc ngay lập tức, vội ngẩng đầu, khóe mắt còn dính nước mắt nhưng ánh mắt lại bình tĩnh nhìn Bạch Tường, từng câu từng chữ giải thích: “Tôi không phải tiểu tam.”

Bạch Tường:.....!!

Cô ấy chỉ có phản ứng với từ ‘tiểu tam’!

Bạch Tường bóp cái trán, “Cô muốn làm gì?”

Cô gái không khóc cũng không nói lời nào như cũ.

Bạch Tường thở dài, “Cô vẫn muốn đến Cực Lạc Viên?”

Cô gái trầm mặc một chút, đang lúc Bạch Tường cho rằng đối phương sẽ không trả lời, cô ấy gật gật đầu.

Bạch Tường kinh ngạc dò hỏi: “Sao cô không bắt taxi?”

“Tôi không có tiền.” Vì cô ấy chưa từng ra khỏi cửa, nên căn bản không dùng đến tiền, nào biết cần mang theo?

Bạch Tường nhìn cô ấy.

Tuy thân mình cô gái rất đơn bạc, nhưng quanh người lại lộ ra sự kiên quyết.

Sự kiên quyết này làm Bạch Tường không chút do dự tin tưởng, nếu cô không giúp cô ấy, cô ấy vẫn sẽ đi tiếp.

Nhận mệnh thờ dài, Bạch Tường nắm tay cô gái, “Tôi dẫn cô đi.”

Bạch Tường không hề phát hiện, cô gái bị cô nắm tay bỗng như bị điện giật run lên một chút, cô ấy cúi đầu nhìn hai bàn tay đang nắm chặt, do dự hồi lâu nhưng vẫn không nói gì.

Bắt taxi, hai người đi thẳng đến Cực Lạc Viên.

Bởi vì không phải ngày nghỉ, cũng không phải ngày thích hợp để viếng mộ, cho nên trong Cực Lạc Viên chỉ có hai người các cô.

Cô gái cúi đầu không nhìn đường, nhưng lại đi rất nhanh không hề ngừng nghỉ, cũng không chút do dự nào, dù thấy cô ấy rất quen thuộc với đường tới nơi đây.

Bạch Tường đi theo cô ấy.

Cuối cùng, cô gái dừng ở trước một bia mộ.

Bạch Tường lặng lẽ nhìn qua, lại thấy bia mộ kia không giống với mấy cái khác, chỉ có một cái tên, không có ảnh chụp: Chung Mạch.

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Oan gia ngõ hẹp, lại gặp nhau (5)

Ngày tháng trên bia ghi ngày hôm nay của mười hai năm về trước, xem ra hôm nay là ngày giỗ của của người này.

Nhưng—— đây là ai?

Bạch Tường thấy vẻ mặt cô gái không có cảm xúc gì khiến cô càng thêm nghi hoặc.

Nếu đây là người thân của cô ấy, ít nhất cô ấy sẽ có chút hoài niệm nhỉ?

Nhưng nếu đây là người xa lạ, cô ấy cũng không cần phí công sức để đến đây.

Bạch Tường nghĩ không ra nên không nghĩ nữa, dù sao cô gái này có lúc nào mà không kì lạ.

Bạch Tường ngồi ở một chỗ cách đó không xa để chờ đợi cô gái.

Nhưng cô gái cứ lẳng lặng đứng ở trước ngôi mộ như vậy, không nói gì, cũng không làm gì.

Ước chừng một giờ trôi qua.

Vào lúc Bạch Tường hoài nghi cô gái này đã hóa đá, rốt cuộc thì cô ấy cũng xoay người lại.

Cô ấy đi đến trước mặt Bạch Tường, nói một cách nhẹ nhàng băng quơ: “Đi thôi.”

Rời khỏi khỏi nghĩa trang xong Bạch Tường mới mở miệng: “Tôi không có nhiều tiền lắm, chúng ta đi xe buýt về nhà nhé?!”

Nghĩa trang bình thường đều ở vùng ngoại ô, tới nơi này bắt xe ước chừng mất hai tram tệ.

Nói xong câu đó, Bạch Tường nhìn không được cười tự giễu.

Ai có thể ngờ rằng cô chủ nhà họ Bạch lại nghèo túng đến mức ngay cả hai trăm tệ đi xe cũng phải tính toán chi li?

Cô gái liếc nhìn cô, không những không cười nhạo mà còn trầm tư rồi đáp: “Tôi sẽ tiền trả lại cho chị.”

“Được.”

Bạch Tường không khách khí, bởi vì cô phát hiện cô gái nói chuyện rất thẳng thắn.

Hai người đi tới chỗ bắt xe.

Cô gái trầm mặc không nói chuyện, còn ánh mắt thì không có tiêu điểm.

Xe buýt tới rồi, hai người lên xe.

Bạch Tường vốn là người đẹp hiếm gặp, lại thêm cô gái đẹp đến kinh người này, cho nên các cô vừa lên xe liền trở thành tiêu điểm ngay lập tức.

Ban đầu trên xe cũng không nhiều người, nhưng cô gái vẫn cúi đầu, ngón tay run lên nhẹ nhẹ. Người trên xe càng lúc càng nhiều, trước mắt cô gái cũng càng lúc càng đông người, cô gái có vẻ rất khẩn trương.

Rốt cuộc cũng có thanh niên dũng cảm đi đến bên người cô gái, vỗ nhẹ bả vai cô gái đỏ mặt nhỏ giọng mở miệng: “Chào em, có thể cho anh xin số điện thoại của em.....”

Anh ta còn chưa dứt câu, đột nhiên cô gái cuộn người lại ôm chặt đầu, hét chói tai!

Tất cả mọi người trên xe buýt đều kinh ngạc nhìn về phía cô ấy.

Vốn dĩ Bạch Tường luôn ngồi phía sau cô ấy, nhìn thấy tình huống này lập tức đứng lên đi tới chỗ cô ấy, bảo vệ cô gái, nhẹ giọng an ủi: “Này, không có việc gì, cậu ta không có ác ý.”

Cô gái vẫn hét chói tai không ngừng, tài xế sợ tới mức dừng xe, chạy lại xem xét.

“Sao lại thế này?”

Lúc này Bạch Tường thật sự hối hận, biết vậy thà rằng tối hôm nay cô đói bụng cũng phải bắt taxi!

Sao cô lại quên mất cô gái này có vấn đề về tinh thần?!

“Không có việc gì không có việc gì, cô ấy.....” Bạch Tường vầy vầy tay muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng lại không nói nữa.

Nói như thế nào?

Nói cô ấy mắc bệnh thần kinh?

Nhưng cô ấy không nói thì người khác cũng nhìn ra được.

“Bị bệnh thần kinh à?!” Có người nhìn không được nhẹ giọng mở miệng.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ người trong xe bưng tỉnh, vốn dĩ ánh mắt nhìn cô gái đầy kinh diễm giờ đây lại biến thành ghét bỏ.

Bạch Tường muốn an ủi cô gái, nhưng vừa đụng tới cô ấy, thân thể cô ấy liền run bần bật, càng hét to hơn nữa, có chút dấu hiệu không khống chế được.

“Tài xế, chúng tôi xuống xe, phiền ông mở cửa.”

Hình như cô gái rất sợ nơi đông người, xuống xe hẳn sẽ tốt hơn nhỉ?

Xe buýt không thể dừng giữa đường, nhưng dưới tình huống như vậy, tài xế nào dám nói không?

Cửa xe vừa mở, còn không đợi Bạch Tường nhắc, cô gái đột nhiên ngẩng đầu đẩy Bạch Tường, vọt tới cửa xe!

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Oan gia ngõ hẹp, lại gặp nhau (6)

Tuy nơi này là vùng ngoại ô thủ đô, nhưng vì thủ đô tắc đứ tắc vàng, nên dù có là ngoại ô thì cũng có không ít người sinh sống.

Cô gái vừa xuống xe liền đi thẳng đến dưới một cái cây bên đường, cuộn tròn thân thể lại thét chói tai không ngừng.

Hành động khác thường của cô gái làm mọi người vây xem.

Lúc Bạch Tường xuống xe chạy tới chỗ cô ấy, chung quanh cô gái đã có không ít người tụ lại đứng chỉ chỉ trỏ trỏ.

Trong nháy mắt Bạch Tường cảm thấy có chút đau lòng.

Cô gái xinh đẹp đơn thuần không nên bị như thế.

Cô nắm chặt nắm tay, vọt vào đám người, nhìn những người vây chung quanh, dùng giọng điệu cầu xin hô lớn: “Xin mọi người tản ra, mọi người nhìn cô ấy như vậy, cô ấy sẽ rất sợ hãi!”

Nhưng người xem náo nhiệt vẫn vây chung quanh, nào dễ rời đi?

“Cầu xin các vị! Xin tản ra!” Bạch Tường gần như phải rống to.

Có người tốt bụng tản ra, nhưng vẫn có nhiều người tiếp tục lại đây xem náo nhiệt.

Nhìn vòng người chung quanh càng lúc càng lớn, trong nháy mắt Bạch Tường cảm thấy rất bất lực.

Cô chỉ có thể đi đến, ngồi xuống bên người cô gái, muốn nhẹ giọng an ủi.

Nhưng đúng lúc này ——

Kít!

Tiếng bánh xe ô tô ma sát với mặt đất truyền đến, đủ để thấy người lái đã phanh lại rất gấp.

Bạch Tường còn chưa quay đầu, một luồng hơi lạnh bức người đã ập đến!

Sau đó, một bàn tay thon dài trắng nõn nắm chặt lấy bả vai cô, dùng sức lôi cô một cái!

‘Bịch!’ một tiếng, Bạch Tường bị người vô tình đẩy ngã sang bên!

Hít!

Trên đùi bị trầy da, Bạch Tường cũng bất chấp bị đau, khăn trương nhìn cô gái.

“Ưu Toàn!”

Giọng nói trầm thấp lạnh lẽo, mang theo sức mạnh làm người an tâm.

Một thân hình cao lớn chắn giữa Bạch Tường và cô gái. Không biết vì sao khi cô nhìn thấy người này, cảm giác nôn nóng vội vàng bỗng dừng lại dần bình ổn.

Bạch Tường nhẹ nhàng thở ra.

Sau đó, cô liền thấy người đàn ông duỗi tay ôm cô gái vào trong ngực.

Thời tiết rất nóng nên Bạch Tường đã sớm chảy đầy mồ hôi, mà chung quanh người đàn ông giống như giảm đi mấy độ.

Lúc này, cô mới có tâm tình đánh giá người đàn ông này.

Anh mặc một bộ tây trang màu đen, dáng người cao lớn, bộ vest càng làm tôn lên thân hình của anh, anh đứng ở đó, dáng người như núi mang đến cho người ta cảm giác an tâm.

Chỉ thấy cặp mắt phượng đào qua, rõ ràng anh chỉ có một mình, nhưng lại khiến tất cả mọi người không tự giác lui về phía sau vài bước.

Khí thế thật mạnh!

Người đàn ông này thật khí phách!

Nhìn anh, Bạch Tường thật muốn trông hoa si.

Cô gái vẫn luôn thét chói tai, toàn thân phát run, nhưng sau khi được người đàn ông ôm vào lòng, cuối cùng cũng an tĩnh lại, cô ấy mở to đôi mắt nai con nắm chặt ống tay áo người đàn ông.

Người đàn ông duỗi cánh tay cứng đờ, rõ ràng không có thói quen tiếp xúc cơ thể với người khác, nhưng anh vẫn nghiêm túc, dịu dàng vỗ lưng cô gái.

Giờ khắc này, toàn thân người đàn ông được bao phủ trong sự dịu dàng chưa từng có.

Nhìn anh, Bạch Tường bỗng thấy trái tim như bị lỡ mất vài nhịp.

Thật lâu thật lâu về sau, người đàn ông hỏi cô thích anh từ lúc nào, trong đầu Bạch Tường liền hiện lên khung cảnh lúc này.

Lúc Từ Chí Ma miêu tả 《Shayanara》, từng nói qua một câu: Một lần cúi đầu đầy dịu dàng, tựa như một đóa hoa sen trong nước mong manh trước gió lạnh.

Cô có thể nói, chính sự dịu dàng của anh lúc đó đã chạm đến trái tim cô không?

Đương nhiên không thể!

Dựa vào tính cách kiêu ngạo keo kiệt của người đàn ông này, anh chỉ biết ngược cô thôi.

Đương nhiên, chuyện này về sau hẵng nói.

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Oan gia ngõ hẹp, lại gặp nhau (7)

Lúc này, Bạch Tường ngấm trai đủ rồi mới lấy lại tinh thần, khi cảm xúc cô gái dần ổn định, cô tiến lên hai bước, “Chuyện đó”

“Cút.”

Một chữ được thốt ra từ miệng người đàn ông giống như ngọn núi đè lên người Bạch Tường.

Bạch Tường chớp mắt.

Cút?

Cô nắm chặt tay, biết người đàn ông hiểu lầm, nên nhẫn nại mở miệng: “Là cô ấy muốn đến Cực Lạc Viên, tôi mới”

“Ai cho phép cô dẫn con bé đi?!” Giọng điệu anh lạnh như băng, hoàn toàn không giống như khi nói chuyện với cô gái trong ngực. Anh quay đầu, trong mắt mang theo chán ghét không chút che giấu, trực tiếp cắt ngang lời cô nói, nhấn mạnh từng chữ một: “Ai cho phép cô xen vào chuyện của người khác?”

Xen vào chuyện của người khác?

Rõ ràng là cô giúp người ta, nhưng bây giờ cô lại thành đối tượng bị chỉ trích?

Anh không cảm ơn cô cũng thôi, thế mà còn nói ra lời khó nghe như vậy?!

Vốn dĩ lúc thấy người đàn ông, cô có hơi chột dạ, nhưng giờ lửa giận trong lòng cô bỗng bùng cháy.

“Tôi xen vào chuyện của người khác?!” Bạch Tường xù lông, “Tôi nói cho anh biết, là cô ấy nói anh không cho cô ấy ra ngoài, là cô ấy cầu xin tôi dẫn cô ấy đến đây! Anh cho rằng tôi muốn xen vào việc của người khác?! Ai thích xen vào chuyện nhà các anh chứ!”

Bạch Tường càng nói càng giận, rõ ràng cô có lòng tốt, thế nhưng lại bị chỉ trích, trên thế giới này còn nói đạo lý hay không?

Đầu gối cử động đến miệng vết thương, vừa đau vừa rát, cô càng nghĩ càng uất ức, nhưng sau đó người đàn ông cũng không nói một câu, chỉ lạnh lùng liếc cô một cái, rồi dẫn cô gái lên xe.

Đây là—— có ý gì?

Ánh mắt vừa rồi, nếu Bạch Tường không nhìn lầm, hẳn là cực độ chán ghét và khinh thường nhỉ?

Hơn nữa anh cứ như vậy đi mất? Bỏ cô ở chỗ này?

Mẹ nó!

Thật đúng là muốn nhịn mà không nhịn được!

Bạch Tường nổi giận, cô bỗng tiến lên hai bước chặn đường hai người, chỉ vào người đàn ông: “Này! Anh đừng có quá đáng! Cô ấy chắc cũng mười bảy tuổi rồi nhỉ, cô ấy có suy nghĩ của mình, anh nhốt cô ấy ở trong nhà, anh có từng nghĩ đến cảm giác của cô ấy không?! Sao anh làm người ích kỷ như vậy, hoàn toàn không hiểu suy nghĩ của cô ấy. Anh.”

“Tránh ra.”

Người đàn ông nói rất ngắn gọn, hai chữ như dao găm, không cho phép kháng cự.

Anh cho rằng mình là hoàng đế à?

Bạch Tường cắn chặt răng, “Không tránh! Hôm nay anh không nói rõ ràng, tôi sẽ không tránh! Anh cho rằng anh là Đế thiếu gì đó là có thể chuyên quyền độc đoán?! Hiện tại đã là thế kỷ 21! Anh là phát xít hay sao mà nhốt em gái mình ở trong nhà như thế?!”

Người đàn ông nhíu mày.

Bạch Tường càng giận hơn, cô mở miệng: “Anh ích kỷ như vậy, cha mẹ anh có biết không?!”

Lời này vừa nói xong, đôi mắt người đàn ông liền trở nên đỏ đậm, ánh mắt khát máu bắn về phía cô.

Lời mắng chửi bị nghẹn lại, cô không có cách nào, khí thế người đàn ông này quá mạnh, quá lạnh lùng.

Bạch Tường sợ tới mức lui về phía sau một bước, giọng nói mềm xuống, “Tôi giúp anh, nhưng anh đối xử với tôi như vậy, có phải rất quá đáng không?”

“Giúp?” Cuối cùng thì người đàn ông cũng mở miệng, giọng điệu lạnh lùng, xen lẫn một loại hờ hững như coi sinh mệnh không ra gì, lời nói lại khiến Bạch Tường khiếp sợ mở to hai mắt, “Con bé mắc bệnh tự kỷ, cô biết không?”

Tự. Bệnh tự kỷ?

Đôi mắt Bạch Tường chợt co rút.

Người mắc bệnh tự kỷ, không phải sẽ không nói chuyện với người xa lạ sao?

Hai lần gặp mặt cô gái, cô ấy đều mở miệng nói chuyện với cô, cho nên Bạch Tường mới không nghĩ tới phương diện này.

Chỉ là giờ phút này bị người đàn ông nói ra, bỗng nhiên Bạch Tường ý thức được.

Ngày hôm qua ở trong phòng, máu cô chảy tới dưới lòng bàn chân cô gái, cô ấy vẫn thờ ơ như cũ, hóa ra, không phải cô ấy máu lạnh vô tình, chỉ là cô ấy nhìn không thấy, nghe không được người ngoài nói chuyện, cô ấy phong bế bản thân ở trong thế giới của mình, sợ tiếp xúc với người xa lạ.

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Oan gia ngõ hẹp, lại gặp nhau (8)

Cho nên, cô ấy mới có thể thét chói tai không ngừng, mới có thể thấy nhiều người thì sẽ vô cùng sợ hãi.

Nhìn cô gái rõ ràng còn lộ ra kinh hoàng, nhìn đôi mắt tuyệt mỹ kia còn đang mờ mịt không biết làm sao, trong nháy mắt Bạch Tường có chút khó chịu.

Vì sao, thế giới luôn không công bằng?

Cô gái tốt đẹp như thế, vì sao lại mắc phải căn bệnh này?

Duật Cảnh Viêm nhìn cô gái trước mặt.

Chính anh cũng không hiểu nổi, rõ ràng anh có thể trực tiếp rời đi, không cần giải thích với cô. Cảm xúc của anh không dễ thay đổi, nhưng anh luôn bị cô ảnh hưởng.

Là bởi vì gương mặt kia sao?

Anh hơi hép mắt, nhìn về mặt tiếc hận của cô gái, anh có chút không vui.

Em gái anh, không cần người khác thương hại!

Ôm bà vai Duật Ưu Toàn, anh nghiêng người, đôi mắt nhìn thẳng, đi qua người Bạch Tường.

Nhìn thấy người đàn ông đi qua mình, Bạch Tường nôn nóng giải thích: “Tôi, tôi không biết.....”

Bước chân người đàn ông hơi khựng lại, giọng điệu vốn lạnh băng, giờ phút này càng lạnh đến khiến người cảm thấy lạnh lẽo: “Không biết, có thể trở thành cái cớ để cô làm sai?”

Anh đột nhiên quay đầu, đôi mắt bình tĩnh nhìn Bạch Tường, gương mặt hoàn mỹ khiến anh trông yêu kiều như Tu La địa ngục!

“Về sau, cách xa con bé một chút!”

Lời nói ghét bỏ, giọng điệu ra lệnh.

Sau đó, anh đưa cô gái lên chiếc xe Ferrari màu đen, nghênh ngang rời đi.

Thẳng đến khi nhìn không thấy bóng xe, Bạch Tường mới lấy tinh thần!

Má nó!

Cái gì mà cách xa con bé một chút?

Anh cho rằng cô cố ý tiếp cận cô ấy?!

.....

Chiếc xe Ferrari màu đen dừng ở trước một căn biệt thự cổ xưa.

Trên ghế sofa trong phòng khách, Duật Cảnh Viêm và Duật Ưu Toàn ngồi đối diện nhau.

Dọc đường đi hai người luôn trầm mặc, Duật Ưu Toàn đã bình tĩnh lại. Giờ phút này, cô ngược đôi mắt nhút nhát sợ sệt lên đánh giá anh trai mình.

Anh mím chặt môi mỏng, gương mặt bình tĩnh, rõ ràng anh đang tức giận.

Duật Ưu Toàn cụp mắt.

Nửa ngày sau, cô mới mở miệng: “Anh, em xin lỗi.”

Duật Cảnh Viêm không nói lời nào.

Duật Ưu Toàn lại nói tiếp: “Hôm nay là ngày giỗ của người đó, em, em chỉ muốn đi thăm.....”

Nhìn thấy dáng vẻ khiếp đảm của em gái, rốt cuộc sắc mặt Duật Cảnh Viêm cũng dịu xuống, tuy giọng điệu vẫn lạnh băng nhưng không còn cái loại cảm giác đẩy người ra ngoài ngàn dặm nữa: “Em có thể nói với anh.”

“Em, em sợ anh giận.” Duật Ưu Toàn cắn môi, gương mặt tái nhợt, “Sợ anh ghét em.”

Duật Cảnh Viêm mềm lòng, “Sẽ không.”

Duật Ưu Toàn ngẩng đầu, ánh mắt mang theo vui vẻ: “Thật chứ?”

“Ừ.”

Lá gan Duật Ưu Toàn lớn hơn một chút, cắn cắn môi, “Anh, anh hiểu lầm chị ấy, em vốn dĩ xin chị ấy giúp, chị ấy cũng đã từ chối, sau đó chị ấy thấy một mình em, sợ em xảy ra chuyện nên mới đuổi theo, em.”

Duật Ưu Toàn không thích gọi tên người khác, cô chỉ nói “chị ấy”, nhưng Duật Cảnh Viêm vẫn hiểu là ai.

“Ưu Toàn.” Duật Cảnh Viêm cắt ngang lời cô nói, “Về sau, cách xa cô ấy ra.”

Duật Ưu Toàn ngẩng đầu, “Nhưng em thích chị ấy.”

“Cách xa cô ấy ra.” Duật Cảnh Viêm đứng lên, giọng điệu khiến người ta không thể phản bác, “Không được gặp mặt cô ấy nữa.”

Anh nói xong câu đó, trực tiếp đi lên tầng.

“Anh, em ghét anh!” Duật Ưu Toàn nhìn bóng lưng anh, bĩu môi mở miệng: “Em ghét anh!”

Bước chân Duật Cảnh Viêm không dừng lại mà trực tiếp vào phòng.

Anh vừa tiến vào phòng ngủ thì di động vang lên, anh nghe máy, người bên kia cung kính mở miệng: “Đề thiếu, đã tra được, cô gái họ tên Bạch Tường, tư liệu đã được gửi tới hòm thư của ngài.”

Bạch Tường.

Quả nhiên là. cô ấy!

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Bạch liên hoa*, lòng dạ nham hiểm độc ác (1)

Tên đàn ông xấu xa! Bại hoại!

Bạch Tường ngồi xe buýt về phòng trọ, trong lòng tràn ngập oán giận với người đàn ông kia. Mang theo buồn bực, cô chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này kéo dài đến tận trưa hôm sau.

Bạch Tường bị tiếng chuông tin nhắn đánh thức.

“Tường Tường bảo bối, cô gái xinh đẹp nhất trên đời gửi tin nhắn cho cậu, mau dùng thái độ thành tín nhất đọc nó!”

Giọng điệu làm nũng đó không cần nghĩ cũng biết là Kiều Mộc gốc ghêch kia.

Bạch Tường thật muốn nôn một cái, nghĩ đến hôm trước bị các nhân viên an ninh chê cười, buồn bực trong lòng lại tăng thêm vài phần.

Cô tùy tiện cầm lấy di động, tin nhắn là Kiều Mộc gửi tới: Bảo bối, đừng quên buổi chiều có buổi tọa đàm!

Vừa thấy tin nhắn này, Bạch Tường lập tức kinh hoàng.

Trời ạ!

Cô thiếu chút nữa quên mất!

Cô nhanh chóng rửa mặt, trực tiếp lao ra cửa, thuận tiện không quên cài tiếng chuông điện thoại di động sang chế độ mặc định.

Đại học Chính trị Pháp luật ở kinh đô nằm ngay bên cạnh nhà cô trọ.

Cánh cổng đại học cao lớn, uy nghiêm.

Chỉ cần vừa tiến vào nơi này, Bạch Tường liền cảm thấy cả người tràn ngập năng lượng, ngẩng đầu ưỡn ngực, tất cả những thứ xấu xa đen tối đều không thể trốn ở nơi đây.

Buổi chiều cô có một buổi tọa đàm của vị luật sư nổi tiếng kinh đô, phàm là người trong ngành đều có thể tới nghe giảng, Bạch Tường may mắn không đến muộn.

Đại sảnh có rất nhiều truyền thông chờ sẵn, bên trong đã bị người ngồi kín hết chỗ.

Vì là buổi tọa đàm của người nổi tiếng nên vị trí tốt đã sớm bị người khác chiếm trước.

Bạch Tường mới vừa tiến vào phòng học, liền nghe thấy phía sau vang lên giọng nói dịu dàng: “Chị.”

Cô quay đầu liền thấy một cô gái được mọi người vây quanh, cô ta đang vẫy tay với Bạch Tường.

Mái tóc cô ta dài ngang vai, tóc mái thưa thưa, trên người mặc chiếc váy trắng khiến khuôn mặt nhỏ yếu ớt của cô ta càng thêm thuần khiết vô hại, trên gương mặt được phủ một lớp trang điểm rất kỹ.

Đối với thái độ chưa nói đã cười của cô ta khiến người ngoài nhìn rất có thiện cảm. Bạch Tường nhìn đoàn người chung quanh cô ta cũng biết nhân duyên cô rất tốt.

Cô ta vừa xinh đẹp dịu dàng, thành tích lại vào loại ưu tú. Cô ta là thủ khoa chính quy của đại học Chính trị Pháp luật, mới vừa vào trường đã được bầu chọn là hoa hậu giảng đường.

Nhưng chỉ có Bạch Tường biết, mỹ nhân bề ngoài hoa lệ này lại có tâm cơ thâm trầm cỡ nào.

Cô ta là Tô Nguyệt Kỳ, con gái của mẹ kế Bạch Tường, hiện tại đang ở nhà họ Bạch.

Bạch Tường chỉ lạnh nhạt liếc nhìn cô ta một cái, liền xoay đầu tiếp tục tìm kiếm vị trí ngồi.

Buổi tọa đàm này vô cùng quan trọng, Bạch Tường không muốn dây dưa với cô ta.

Tô Nguyệt Kỳ bày ra vẻ mặt buồn bã, bước tới chỗ Bạch Tường, “Chị, chúng ta ngồi với nhau đi.....”

Ngồi với nhau?

Sau đó để cho mấy người xem thường, vẫn còn muốn trình diễn vở kịch chị em tình thâm với cô?

Ồ, chị đây không có tâm tình làm chuyện đó!

“Không cần.” Bạch Tường không kiên nhẫn trả lời.

“Chị, chị.....”

“Nguyệt Kỳ!” Cô gái bên người Tô Nguyệt Kỳ tên là Lục Na kéo cô ta một cái, ngẩng đầu trợn mắt với Bạch Tường, “Cậu tốt bụng với cô ta làm gì? Một người học chuyên khoa như cô ta còn nghiêm túc tới nghe tọa đàm, đúng là không biết tự lượng sức mình, cho rằng nghe một buổi là có thể trở thành luật sư sao, đúng là mơ mộng hão huyền! Hơn nữa, người ta chính là cô chủ nhà giàu, nào có để mất tới đám sinh viên nghèo kiết hủ lậu chúng ta?”

Đại học Chính trị Pháp luật có hai học viện, một khoa chính quy, một là cao đẳng dạy nghề hay còn gọi là chuyên khoa.

Khoa chính quy khinh thường chuyên khoa cũng là chuyện bình thường.

Cô nghe thấy lời này bèn dừng bước.

Xem đi!

Lại là chiều này!

Phải! Bạch Tường cô là sinh viên chuyên khoa đại học Chính trị Pháp luật.

.....

Chương 25: Bạch liên hoa, lòng dạ nham hiểm độc ác (2)

Ở trong mắt người ngoài, cô phản nghịch, ham chơi, là một cô chủ nhà giàu chân chính nên không hiểu khó khăn là gì, tiêu tiền mua bằng cấp.

So với cô, Tô Nguyệt Kỳ ở nhờ trong nhà họ Bạch, xuất thân nghèo khó, lại vô cùng kiên cường, nỗ lực, quả thực là vai nữ chính kinh điển.

Bạch Tường ở trong trường cư xử khác người, từ trước đến nay tính cách cô luôn lập dị, không tiếp xúc nhiều với người khác.

Cho nên cô có thể để lại ấn tượng gì cho ai?

Cái nhìn của mọi người về cô không phải đều thông qua miệng Tô Nguyệt Kỳ sao?

Ha!

Bạch Tường chậm chọc nghĩ.

Thậm chí cô có thể tưởng tượng được lúc Tô Nguyệt Kỳ nhắc tới cô, sẽ nói như thế nào, đơn giản ví như “..... Cũng không thể trách chị ấy, mẹ mình gả cho cha chị ấy vốn dĩ chính là tèo cao, chị ấy khinh thường mình cũng đúng.”

Chắc chắn cô ta nói tới đây còn bồi thêm một câu “Có điều chị ấy không xấu, chỉ là tính tình không tốt lắm”, để thể hiện vẻ thiện lương của cô ta.

Cô ta luôn biết cách biến nhược điểm của mình thành ưu điểm, luôn biết lợi dụng sự đồng tình của người khác như thế nào!

Bạch Tường hít sâu một hơi, kìm nén chán ghét đang dâng lên trong lòng, tiếp tục đi về phía trước.

“Tường Tường, ở đây!”

Bạch Tường quay đầu liền thấy chủ nhân của tin nhắn mới sáng sớm đã khiến cho cô đau đầu.

Kiều Mộc, bạn học cùng lớp với Bạch Tường. Cô ấy có mái tóc quăn cuộn sóng, thân hình quyến rũ, ăn mặc thời thượng, giọng nói ngọt như rót mật, phong tình giống như yêu tinh. Giờ phút này cô ấy đã chiếm được một vị trí tốt, đang vẫy tay với Bạch Tường.

Bạch Tường nở nụ cười, đi đến bên cạnh cô ấy ngồi xuống.

Kiều Mộc soi gương phát sầu, “Tường Tường mau tới giúp mình nhìn xem, có phải quầng mắt của mình lại thâm hơn rồi không?”

Bạch Tường lắc lắc đầu, lấy notebook trong túi ra, “Ngày hôm qua lại chơi game suốt đêm? Còn tiếp tục như vậy, cậu sẽ biến thành gấu trúc!”

“Không thể nào!” Kiều Mộc khàn khàn, nhìn mặt mình trong gương, “Mình cảm thấy cũng không đến nỗi. Với lại, tối hôm qua người ta không hề chơi game đâu, cậu không biết vị trí này có bao nhiêu người mơ ước không, đêm qua mình vội vã tới đây, vị trí chính giữa đã bị chiếm hơn phân nửa! Ôi, buổi tọa đàm hôm nay thật sự quan trọng như vậy sao?”

Đang nói chuyện, cô ấy dựa vào trên bàn ngáp một cái, “Haizz, mệt muốn chết, mình ngủ đây!”

Bạch Tường dở khóc dở cười nhìn cô ấy, “Không nghe giảng thì cậu chiếm ghế làm gì?”

“Không phải để cho cậu nghe sao?” Kiều Mộc lẩm bẩm một tiếng, nhưng cô ấy đã ngã lên bàn ngủ mất rồi.

Bạch Tường hơi ngạc nhiên khi nghe những lời này.

Điều kiện gia đình của Kiều Mộc rất tốt, cho nên cô ấy luôn lười biếng, càng không quan tâm chuyện học hành. Vốn Bạch Tường còn kinh ngạc vì sao cô ấy sẽ đến nghe giảng.

Hóa ra..... là vì cô.

Trong lòng Bạch Tường cảm thấy ảm áp, cô cúi đầu nhìn trọng tâm buổi tọa đàm hôm nay.

Reng reng reng.....

Cùng với tiếng chuông vang lên, một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi chậm rãi đi lên bục giảng.

Ngoại hình ông ta có chút mập mạp, một thân tây trang màu đen được cắt may khéo léo, trên mặt là gọng kính vàng, trông vừa như một học giả vô cùng uyên bác, lại không đánh mất vẻ trang trọng, uy nghiêm mà một luật sư nên có.

Giáo sư tới!

Bạch Tường thoáng nhìn qua Tô Nguyệt Kỳ đã ngồi ngay ngắn lại, hai mắt cô ta nhìn giáo sư như phát sáng.

Quả nhiên là thế!

Bạch Tường hiểu rõ trong lòng.

Tên của giáo sư này là Trương Thành Kinh, chính là luật sư nổi tiếng nhất văn phòng luật sư ở kinh đô ——Văn phòng luật sư Viễn Bang.

Văn phòng luật sư Viễn Bang là nơi mà mỗi một luật sư tha thiết ước mơ.

Hoặc có thể nói, nếu những người tốt nghiệp đại học Chính trị Pháp luật có được cơ hội thực tập ở Viễn Bang, cho dù có được giữ lại hay không, đều sẽ trở thành nhân tài được các văn phòng luật sư khác mời gọi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Bạch liên hoa, lòng dạ nham hiểm độc ác (3)

Nghe nói lần này luật sư Trương Thành Kinh tới diễn thuyết, sau khi tọa đàm kết thúc sẽ chọn ra vài sinh viên ưu tú đến thực tập.

Mục tiêu của Tô Nguyệt Kỳ chính là Viễn Bang.

Bạch Tường bĩu môi, cúi đầu, buổi tọa đàm của luật sư Trương Thành Kinh cứ như vậy bắt đầu.

Cách nói của ông ta khá hài hước, giảng bài, kể chuyện, hấp dẫn êm rai, bất tri bất giác Bạch Tường nghe đến say mê.

Lúc này, luật sư Trương Thành Kinh đang nhắc tới một trường hợp án kiện.

“..... Tất cả mọi người đều biết, luật sư Ngô Tú Mỹ xinh đẹp của Viễn Bang, bởi vì cái miệng xảo quyệt, am hiểu công kích nên được người trong giới gọi là Ngô Thiết Chủy. Bốn năm trước Ngô Thiết Chủy tiếp nhận một vụ án kiện giết người, nguyên do sự việc cụ thể tôi không nói tỉ mỉ, đây là video luật sư Ngô Thiết Chủy phản biện lời nói của nhân chứng bị cáo trước tòa.”

Trên màn hình lớn, luật sư Ngô Thiết Chủy mạnh mẽ tào bạo đối mặt với nhân chứng.

Vụ án rất đơn giản, nhân chứng bị người dụ dỗ tiến vào giới giải trí, thiếu chút nữa bị người **** chết, bị cáo vọt vào cứu người, nhưng vì bị người ta bóp cổ mà lỡ tay đánh chết người.

Nhân chứng làm chứng bị cáo không giết người.

Luật sư Ngô Thiết Chủy lại dùng lời nói sắc bén công kích tinh thần nhân chứng, khiến người nọ không thể làm chứng được nữa.

Gương mặt nhân vật trên video đều được mosaic [1], video đã chiếu xong.

[1] Mosaic: nghệ thuật ghép mảnh, trong trường hợp này có nghĩa là che mặt những người trong video lại.

Luật sư Trương Thành Kinh bung ly nước uống một hớp, cười vô cùng hiền lành: “Có người bảo lời nói của Ngô Thiết Chủy quá độc, không màng tình người, hơn nữa cô ta làm thế sẽ tạo thành thương tổn rất lớn với nhân chứng, không biết mọi người có ý kiến gì không?”

Ông ta vừa nói xong, mọi người đều nhìn về phía Tô Nguyệt Kỳ.

Là người xuất sắc nhất trong khoa, mỗi lần cô ta đều là người đầu tiên lên tiếng.

Bạch Tường quan sát cô ta.

Ánh mắt kia rõ ràng lộ ra vẻ nóng lòng muốn thử, nhưng động tác lại không chút hoang mang, chỉ bằng sự trầm ổn này, không phải người bình thường có thể làm được.

Cô ta đứng lên, trên mặt thể hiện sự kính trọng Trương Thành Kinh, nhiều thêm một phần thì có vẻ nịnh nọt, thiếu đi một chút lại có vẻ không thành tâm. “Luật sư Trương, tuy em cũng rất đồng tình với những gì nhân chứng gặp phải, nhưng em cảm thấy cách làm của luật sư Ngô rất chính xác. Thân là nhân chứng, thì phải chuẩn bị sẵn tinh thần bị hỏi, hơn nữa luật sư Ngô làm vậy không phải sẽ hỏi ra được sự thật? Bản thân nhân chứng và bị cáo là bạn tốt, có hiềm nghi làm giả chứng cứ, hành vi của luật sư Ngô không đáng khiển trách.”

Lời Tô Nguyệt Kỳ nói đã nêu lên suy nghĩ của rất nhiều người ở đây.

Mọi người nhất trí gật đầu, trong phòng học lặng ngắt như tờ.

Cho nên một giọng nói nhỏ thì thầm truyền vào trong tai đám người Tô Nguyệt Kỳ: “Bản thân nhân chứng đã đủ đáng thương, thế nhưng còn lời khuyết điểm của người ta ra, có phải quá tàn nhẫn không?”

Một câu vô ý, lại ám chỉ Tô Nguyệt Kỳ “thiện lương” lại tàn nhẫn như thế nào.

Sắc mặt Tô Nguyệt Kỳ cứng đờ, cô ta không vui quay đầu nhìn người khởi xướng đang dựa vào trên bàn móng lưng mở mắt.

Bỗng nhiên trong phòng học an tĩnh lại, tất cả mọi người nhìn Tô Nguyệt Kỳ đều mang theo chút đám chiêu.

Các bạn học nhìn không được phỏng đoán trong lòng, cô ta có thật sự thiện lương như vẻ bề ngoài?

Thật ra Kiều Mộc chỉ giận đối Bạch Tường một chút, nên giờ phút này cô ấy mờ mịt nhìn bốn phía, còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tô Nguyệt Kỳ xấu hổ nhưng không thể mở miệng, vì vậy người ủng hộ cô ta - Lục Na nhìn không được nhảy ra.

“Này, có biết nói chuyện không thể? Không đã kích tâm lý nhân chứng thì sao hỏi ra được sự thật? Rốt cuộc thì cô học hành thế nào? Không hiểu hay giả vờ không hiểu, học chuyên khoa còn dám ở chỗ này khoe khoang?”

Kiều Mộc bị công kích vô lý, tính tình đại tiểu thư lập tức phát tác, bùng nổ trong nháy mắt.

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Bạch liên hoa, lòng dạ nham hiểm độc ác (4)

“Chuyên khoa thì làm sao? Sinh viên còn chưa tốt nghiệp mấy người thì nhiều hơn chúng tôi một con mắt hay một cái miệng? Sinh viên chuyên khoa chúng tôi cũng thi vào bằng thực lực! Dù là chuyên khoa hay khoa chính quy cũng chia làm ba bảy loại? Hơn nữa luật sư Trương bảo mỗi người chúng ta phát biểu ý kiến của mình, cũng không ai quy định tôi không thể mở miệng!”

Lục Na mỉa mai: “Nếu bắt đồng quan điểm, có bản lĩnh thì đứng lên phát biểu ý kiến của mình, lén nghị luận làm gì, thật đáng cười!”

Cô ta nói xong câu này, Kiều Mộc liền ngồi im, không nói chuyện nữa.

Bảng vào trực giác Kiều Mộc cảm thấy vị luật sư kia có chút không nói tình người, nhưng cô ấy nào có bất đồng quan điểm gì?

Hơn nữa cô ấy sai trước, tuy rằng cô ấy không cố ý.

Bạch Tường nhú mày.

Hừ, Lục Na này nói chuyện thật không nể nang ai!

Kiều Mộc trầm mặc rõ ràng đã nhận thua. Đầu là bạn học, theo lý nên khoan dung với nhau, nhưng Lục Na lại càng hùng hổ dọa người, “Hừ, không bản lĩnh thì đừng mạnh miệng, tôi thấy cô nên lên mạng viết văn đi.”

“Vi sao lại nói vậy?” Có người hòa theo.

Lục Na cười kiêu ngạo: “Chắc, cô không thành luật sư nổi tiếng được đâu, tôi e là sau này ngay cả giấy chứng nhận luật sư cũng cô không lấy được,

không bằng lên mạng kể chuyện hài, luyện tốc độ gõ chữ, bằng vài bản lĩnh này của cô, ngay cả nhân viên văn phòng luật sư cũng không làm nổi!”

“Ha ha!”

Người trong phòng đều nở nụ cười.

Kiều Mộc nổi giận, nắm chặt tay, bà cô tôi đây còn chưa từng chịu qua uất ức như vậy.

Thật quá đáng!

Bạch Tường nhìn Lục Na: “Đủ rồi! Mọi người cùng nhau thảo luận, cô không ủng hộ thì cũng đừng công kích người khác!”

Lục Na khiêu khích, “Mọi người cùng nhau thảo luận? Sao tôi không nghe thấy cô ta phát biểu ý kiến gì? Hơn nữa cô ta nói vậy có ý gì? Nói Nguyệt Kỳ của chúng tôi quá tàn nhẫn? Vậy cô ta sẽ van xin nhân chứng của đối phương trước tòa à? Tôi thấy đầu óc cô bị những nước rồi đó? Đi ra ngoài đường nói là học sinh đại học Chính trị Pháp luật, thật mất mặt!”

Mẹ nó!

Thật đúng là được một tác lại muốn tiến thêm một thước!

Nhưng cãi nhau trong giờ học rất không lễ phép với giáo sư, hơn nữa luật sư Trương Thành Kinh rõ ràng đang không vui.

Thôi, lùi một bước trời cao biển rộng.

Nghĩ đến đây, Bạch Tường mở miệng nói với Tô Nguyệt Kỳ: “Kiều Mộc cũng không có ý đó, cô đừng nghĩ nhiều, nếu có lời mạo phạm cô, tôi thay cô ấy xin lỗi cô, hiện tại vẫn nên nghiêm túc nghe giảng đi.”

“Chỉ nói như vậy thì cứ như vậy đi.” Tô Nguyệt Kỳ ầm ừ cúi đầu, trong mắt long lanh nước, rõ ràng là đáng về nhún nhường chịu oan ức.

Thấy cô ta như vậy, Bạch Tường nhún mày.

Bộ dáng này..... Ai không biết còn tưởng rằng cô đang bắt nạt cô ta!

Hơn nữa, cô ta dễ nói chuyện như vậy?

Quả nhiên, giây tiếp theo, cô ta lại mở miệng: “Em chịu chút uất ức này cũng không tính là gì, chỉ sợ ảnh hưởng tiến độ bài giảng, chậm trễ thời gian của mọi người.....”

Cô ta nói xong câu đó, Lục Na như được nhắc nhở. Mắt cô ta phát sáng, trực tiếp đứng lên nhìn về phía giáo sư trên bục giảng: “Thầy Trương, hai người bọn họ làm loạn trật tự lớp học, em kiến nghị thầy đuổi bọn họ ra ngoài!”

Đuổi ra ngoài?!

Bạch Tường trừng mắt.

Trước không nói buổi tọa đàm này quan trọng cỡ nào, chỉ nói trước mắt bao người bị đuổi ra khỏi phòng học, chuyện này tuyệt đối là ngoại lệ của đại học Chính trị Pháp luật!

Quá vũ nhục người khác!

Về sau Bạch Tường cô và Kiều Mộc còn lẫn lộn trong trường thế nào? Đặt chân vào giới luật sư ra sao?

Một đám người nhìn về phía luật sư Trương Thành Kinh.

Luật sư Trương rất không vui, nghiêm giọng: “Đây là lớp học! Nếu không muốn nghe giảng thì xin mời đi ra ngoài!”

Đối với luật sư Trương mà nói, ông ta sẽ không quan tâm ai đúng ai sai, ai ảnh hưởng tiến độ bài giảng của ông ta chính là sai!

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bạch liên hoa, lòng dạ nham hiểm độc ác (8)

“Đúng vậy, mời các cô đi ra ngoài!” Lục Na dẫn dắt nhóm người, trừng mắt với Kiều Mộc và Bạch Tường, rất có khí thế.

“Cô.....!” Kiều Mộc tức đến phát run.

Mẹ nó!

Thật quá đáng!

Bạch Tường tức giận trừng mắt nhìn Tô Nguyệt Kỳ đang giả vờ như không liên quan đến cô ta.

Đây là mục đích của cô ta? Rõ ràng cô ta muốn hủy hoại cô!

Tốt!

Rất tốt!

Đây là con chồng trước “thiện lương yếu ớt” trong mắt mọi người, con gái mẹ kế nhà họ Bạch!

“Tường Tường, thật xin lỗi.” Kiều Mộc cúi đầu xin lỗi, hốc mắt ngập nước.

Bạch Tường nhìn thấy mà đau lòng.

Kiều Mộc luôn tùy ý, vô tâm vô phé, từ khi quen cô ấy đến giờ, cô còn chưa thấy cô ấy rơi nước mắt.

Cô ấy không quan tâm mình có trở thành luật sư chuyên nghiệp hay không cho nên giờ phút này cô ấy rơi nước mắt, khẳng định là bởi vì áy náy khi làm ra chuyện ảnh hưởng đến cô.

Bỗng nhiên Kiều Mộc ngẩng đầu đưa ra quyết tâm “Một người làm một người nhận, chuyện này là tôi gây nên, không liên quan đến Bạch Tường! Tôi sẽ đi.”

Nói xong câu đó, cô ấy liền đứng lên muốn rời đi. Nhưng giây tiếp theo cánh tay cô ấy bị người ta níu lại.

Kiều Mộc cúi đầu.

Bạch Tường bình tĩnh nhìn cô ấy, “Không thể đi.”

Kiều Mộc sững sốt, “Nhưng mình.....”

“Câu cho rằng bọn họ sẽ tha cho mình?” Bạch Tường vừa nói xong, bên kia lời nói của Lục Na liền truyền tới.

“Cô nói không liên quan thì không liên quan sao? Cô và cô ta châu đầu ghé tai, đã rất không tôn trọng luật sư Trương rồi, sao lại không có liên quan?” Lục Na cười lạnh, “Các cô còn không ra, chớ trách chúng tôi lỗi các cô ra!”

“Cút đi!”

“Cút đi!”

Đám người đứng ở bên Tô Nguyệt Kỳ đồng thời hô to.

Một bộ phận học sinh khác tuy rằng rất đồng tình với bọn họ, nhưng nhìn đoàn người Tô Nguyệt Kỳ hùng hổ dọa người, bọn họ cũng im tiếng không dám nói.

Cứ như vậy bị đuổi ra sao?

Bạch Tường không cam lòng!

“Đuôi rồi!” Cô cất ngang tiếng kêu gào của bọn họ, nhìn về phía Trương Thành Kinh trên bục giảng, “Luật sư Trương, thầy đã nói có ý kiến hay có quan điểm gì có thể nói ra, có phải chúng em đưa ra quan điểm thì sẽ không bị đuổi?”

Trương Thành Kinh nhú mày, nhìn Bạch Tường một lát, mở miệng: “Đương nhiên.”

Tô Nguyệt Kỳ lập tức “dụ dằng” mở miệng: “Chị, chẳng lẽ chị có quan điểm bất đồng?”

Một câu này như đánh thức Lục Na.

“Nhưng, nếu quan điểm của cô giống Nguyệt Kỳ, vậy thì không tính là ý kiến của cô!”

Ý là Bạch Tường chỉ có thể nêu lên quan điểm trái chiều.

Nhưng vụ án này còn có ý kiến khác? Luật pháp không nói nhân tình, đây là bài học đầu tiên của bọn họ.

Trong nháy mắt mọi người đều chăm chú nhìn Bạch Tường.

Lục Na trào phúng, “Đúng vậy, bạn học Bạch Tường, cô có biết nói chuyện không? Đưa ra quan điểm bất đồng, mới có thể chứng tỏ hai người không có ý làm loạn trật tự lớp học, nếu không, vẫn xin ha người hãy ngoan ngoãn phối hợp rồi đi, đừng ảnh hưởng tới thời gian của chúng tôi!”

Lúc này Bạch Tường tiến không được mà lùi cũng không xong, không nêu lên quan điểm bất đồng thì cô phải rời khỏi lớp học, mà nếu đưa ra quan điểm bất đồng, như vậy.....

Luật sư Ngô Thiết Chùy chính là luật sư nổi tiếng trong giới, hôm nay Bạch Tường dám công khai tỏ thái độ nói Ngô Thiết Chùy không đúng, như vậy gần như có thể tưởng tượng ra sau này cô sẽ bị chèn ép thế nào trong giới!

Lục Na và Tô Nguyệt Kỳ, đều lộ ra nụ cười thắng lợi.

Bạch Tường nhìn bọn họ.

Trước nay cô không muốn đặt mình ở nơi đầu sóng ngọn gió, nhưng ai bảo Tô Nguyệt Kỳ quá hung hăng can quấy?

Cô ta cho rằng cô vẫn còn ngu ngốc như cô của bốn năm trước?

Cô yên lặng nhưng không có nghĩa là cô vô năng!

Cô đứng lên, thản nhiên nhìn mọi người, cười tự tin.

Không biết vì sao khi nhìn thấy cô cười, Tô Nguyệt Kỳ liền cả kinh trong lòng.

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Hại người thành hại mình, tức chết cô ta (1)

Bạch Tường bình tĩnh tự nhiên, lời nói logic rõ ràng: “Em không cảm thấy cách làm của luật sư Ngô sai, thân là luật sư, kích thích nhân chứng, tìm kiếm chân tướng chính là trách nhiệm phải làm.”

Một câu dứt khoát, Tô Nguyệt Kỳ cười lạnh trong lòng.

“Ha!”

Lục Na cười ra tiếng.

Nhưng giây tiếp theo, bọn họ liền nghe Bạch Tường nói tiếp.

“Nhưng em cảm thấy..... Lời nói của nhân chứng, không có vấn đề.”

Wow!

Toàn bộ phòng học vì những lời cô nói mà trở nên sôi trào!

Nếu Ngô Thiết Chùy không sai, lời của nhân chứng, sao có thể tin?

Tô Nguyệt Kỳ gần như bật cười thành tiếng, còn tưởng rằng chị gái thân yêu của cô ta thật sự có bản lĩnh gì, quả nhiên vẫn chỉ là cái bánh bao vô dụng.

So với bốn năm trước, Bạch Tường cũng không tiến bộ được gì!

Tô Nguyệt Kỳ nhìn luật sư Trương Thành Kinh một cái, mở miệng: “Chị, lời nhân chứng có thể tin hay không, chúng ta hoàn toàn có thể suy ra từ việc thắng kiện của vụ án này. Luật sư Trương, em xin hỏi, tội danh bị cáo giết người, cuối cùng có được thành lập hay không?”

Một câu khiến cả phòng học lặng ngắt như tờ.

Phàm là người trong giới luật sư đều biết, luật sư Ngô Tú Mỹ- Ngô Thiết Chủy chưa từng ra tòa thất bại!

Cho nên, vấn đề của Tô Nguyệt Kỳ, căn bản không có câu trả lời thứ hai.

“Chắc chắn, trông cô ta cũng rất thông minh, sao đưa ra quan điểm ngu ngốc như vậy?”

“Cậu nghĩ thử xem, có khi nào cô ta chưa từng nghe qua tên tuổi của luật sư Ngô Thiết Chủy?”

Đủ loại bàn tán nối đuôi nhau mà đến.

Kiều Mộc vô cùng khản trương, nhưng khi cô ấy ngẩng đầu thấy vẻ chắc chắn của Bạch Tường. Không biết vì sao, cho dù biết Ngô Thiết Chủy chưa từng thua kiện, nhưng trong lòng vẫn sinh ra cảm giác chờ mong.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Trương Thành Kinh, luật sư Trương Thành Kinh đẩy đẩy mắt kính gọng vàng, ho khan một tiếng, “Vụ án này.....”

Trương Thành Kinh tiếp tục nói: “Cuối cùng tội danh giết người của bị cáo vẫn bị thành lập, nhưng bị cáo chỉ bị phán mười năm tù.”

Kiều Mộc nghe thế, nháy mắt cô ấy ngồi bịch xuống ghế.

Xong đời!

Giờ phút này cô ấy hận không thể cho mình một bạt tai!

Tô Nguyệt Kỳ nhẹ nhàng thở ra, rồi lại cảm thấy bản thân thật buồn cười, cô ta lại bị sự tự tin của Bạch Tường làm loạn suy nghĩ, còn tưởng rằng thực sự có gì ngoài ý muốn.

Cô ta kiêu ngạo nhìn Bạch Tường, tính tình “thiện lương” sẽ không cho cô ta bỏ đá xuống giếng, nhưng cô ta không nói lời nào, không có nghĩa là người khác không nói.

Lục Na châm chọc nói: “Như thế nào? Bạn học Bạch Tường, cô sẽ không cảm thấy tòa án không công bằng chứ? Chẳng lẽ ngay cả tính công chính của tòa án mà cô cũng dám nghi ngờ? Hay là cô chỉ nghĩ đại ra một quan điểm nào đó để không bị đuổi ra khỏi lớp?”

Bạch Tường tội chính là đang chờ những lời này của cô!

Bạch Tường mặc kệ ánh mắt của mọi người, bình thản mở miệng: “Tòa án phán sai, cũng không phải không thể, rất nhiều bị cáo bởi vì chứng cứ không đủ mà không thể thành lập tội danh, như vậy vì sao không thể có bị cáo bị phán sai tội?”

Lục Na cười “ha ha”, không nghĩ tới Bạch Tường sẽ nói như vậy, cô ta lập tức trào phúng: “Theo lời cô nói thì chúng ta không thể tin toà án rồi!”

Bạch Tường nghiêm túc sửa đúng, “Không phải không thể tin, mà là chứng cứ không đủ, hoặc có người cung cấp chứng cứ giả khó phân biệt đúng sai, sẽ dẫn tới việc kết án sai.”

Lục Na cười lạnh, “Chẳng lẽ tòa án ngay cả chứng cứ thật giả đều không phân biệt được? Nếu cô nói như vậy, về sau còn lập án thế nào? Định án thế nào? Chẳng phải sẽ đều bị nghi ngờ là kết án sai sao?”

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Hại người thành hại mình, tức chết cô ta (2)

“Cho nên.....” Bạch Tường mặc kệ ý mỉa mai trong lời nói của cô ta, đôi mắt bình tĩnh nhìn phía trước, thái độ vô cùng nghiêm túc, vô cùng thành kính mở miệng, “Chúng ta thân là luật sư, thì phải tìm ra sự thật, phòng trường hợp bị bằng chứng giả lừa mất, dẫn đến toà án đưa ra phán đoán sai, khiến người xấu ung dung ngoài vòng pháp luật, làm người vô tội bị kết án oan.”

Giống như bốn năm trước.....

Cô nắm chặt tay, trong giọng nói mang theo một chút run rẩy, “Kết án oan, sẽ ảnh hưởng đến cả đời bị cáo.”

Giống như cô.....

Thái độ Bạch Tường quá mức nghiêm túc, trong lúc nhất thời ngay cả Lục Na cũng cảm thấy cô nói có lý, nhìn cô bên ngoài thì tỏ ra mạnh mẽ nhưng trong mắt lại chứa đựng bi thương, nhất thời cô ta không dám nói gì.

Tô Nguyệt Kỳ nhíu mày, phá vỡ không khí kỳ dị trong phòng học, “Chỉ, kết án sai xác thực là có, nhưng điều đó không chứng minh vụ án này kết án sai!”

Bạch Tường lấy lại tinh thần, liếc cô ta một cái rồi nhìn về phía luật sư Trương Thành Kinh, ánh mắt cô bình tĩnh đến lạ.

Trương Thành Kinh kinh ngạc nhìn Bạch Tường.

Vụ án này vì có liên quan đến rất nhiều quan chức bên trên, cho nên ngay từ đầu tuy rằng khá ảm ỉ, nhưng sau đó dần trở nên mờ nhạt, đặc biệt là tiến triển sau đó..... Cô gái nhỏ này làm sao mà biết?

Ông ta ho khan một tiếng, vẻ mặt dần dần có chút ngưng trọng. Nhưng lời ông ta nói lại khiến Tô Nguyệt Kỳ mở to hai mắt.

“Một năm sau, bị cáo tìm được chứng cứ, chứng minh bản thân mình trong sạch.”

.....

Im lặng.

Trong phòng học, im lặng đến kỳ lạ.

Sau khi im lặng được một lát, cùng với tiếng khen ngợi của Kiều Mộc, trong phòng học liên tiếp vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Từng tiếng vỗ tay như tát vào mặt Tô Nguyệt Kỳ, khiến mặt cô ta đổi màu như tắc kè!

Thương thức vẻ mặt thay đổi thất thường của Tô Nguyệt Kỳ khiến Bạch Tường sáng khoái trong lòng.

Tuy rằng cảm thấy hôm nay nổi bật sẽ không tốt lắm, nhưng nhìn cô ta này bị bẽ mặt, cô đặc biệt vui vẻ.

Buổi tọa đàm kết thúc, cô kéo cánh tay Kiều Mộc đi ra ngoài, mặc kệ ánh mắt của Tô Nguyệt Kỳ.

Dựa vào cá tính của cô ta, hôm nay không thể nổi bật khiến cho Trương Thành Kinh chú ý, khẳng định sẽ không cam tâm đầu nhĩ?

Quả nhiên, cô thấy Tô Nguyệt Kỳ cắn chặt răng bước nhanh đến bục giảng, “Luật sư Trương, em có vấn đề muốn hỏi thầy, xin hỏi thầy có thời gian không.....”

Trương Thành Kinh vẫy vẫy tay không thêm nhìn cô ta, “Bạn học chờ một chút.”

Nói xong, ông ta bước vội hai bước, kêu Bạch Tường sắp bước ra khỏi phòng: “Aizz, bạn học Bạch Tường!”

Giây đây?

Gọi cô à?

Bạch Tường có chút kinh ngạc, quay đầu dùng thái độ cung kính gọi một tiếng: “Luật sư Trương.”

Trương Thành Kinh đi đến trước mặt cô, cười vô cùng hiền lành, “Tôi có thể hỏi bạn một vấn đề không?”

Bạch Tường thấy mặt Tô Nguyệt Kỳ thối hoắc, tâm tình cô rất tốt.

Cô gật gật đầu, “Thầy cứ hỏi ạ.”

“Sao bạn biết nhân chứng không nói sai?”

Bạch Tường mỉm cười, “Lời nhân chứng nói không phạm sai lầm ở góc độ logic, tuy luật sư Ngô công kích, khiến mọi người cho rằng tinh thần nhân chứng có vấn đề, chứng minh nhân chứng không thể làm chứng, nhưng nếu đặt bản thân vào hoàn cảnh của người khác thì lời nhân chứng nói vẫn có khả năng không sai. Hơn nữa lúc ấy tuy cảm xúc nhân chứng kích động, nhưng lại không có dấu hiệu nói nhảm.”

Trương Thành Kinh gật gật đầu, “Bạn học, bạn có muốn đến Viễn Bang thực tập không?”

Hà.....?!

Bạch Tường sợ ngây người.

Đây..... Có tính là bánh nhân thịt rơi từ trên trời xuống không?

Viễn Bang đó.....

Có điều..... Rất nhanh cô đã nghĩ xong.

Cười khò một tiếng, Bạch Tường thẳng thắn trả lời, “Thầy Trương, có thể là thầy chưa nhìn kỹ sơ yếu lý lịch của em, em.....”

.....

Bạn đang đọc truyện *Khế Ước Hàng Tỷ: Năm Giữ Ông Xã Giàu Có* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.